

Curierul Adventist

Organ al Culturii Creștin Adventist de Zina a Șaptea
din Republica Socialistă România

Desăvîrșirea — este ea oare posibilă? (XXI)

DESĂVÎRȘIREA și lipsa păcatului din viață

Așa cum am tras concluzia din capitolele precedente, sfinții trebuie să fie „sfințiți”. Ei trebuie să aibă caracterul lor asemenea caracterului lui Hristos. Pentru ca ei să fie „gata pentru revenirea Sa”, mai înainte de încheierea timpului de probă, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire, de îndepărtarea păcatelor din mijlocul poporului lui Dumnezeu de pe pământ. Prin „single stropit”, „harul lui Dumnezeu” și eforturile lor silitoare; „hainele lor trebuie să fie fără pată, caracterele lor trebuind să fie curățite de păcat” (T. V. 388—389).

Problema despre care vorbim este ceva mai mult decât glorioasa neprihănire a Domnului Hristos atribuită celui convertit, care deși este zelos, este totuși păcătos. Cele scrise de serva Domnului în cartea Tragedia Veacurilor cheamă la o transformare a caracterului ce merge dincolo de ceea ce au experimentat chiar mileriții cei consacrați, care s-au rugat mult și s-au supus lucrării Duhului lui Dumnezeu, și anume, o experiență care să facă în stare pe cei mintuiți să stea fără Mijlocitor înaintea unui Dumnezeu sfânt.

Oare cei care vor ajunge să poșede un asemenea caracter, să trăiască o asemenea transformare, vor mai păcătuși ei? Vor fi ei oare încă „păcătoși”?

Cei desăvîrșiți vor fi ei oare încă păcătoși?

Păcatul este definit în diferite feluri de către teologii creștini. De exemplu, despre el se vorbește ca fiind:

- un act conștient de neascultare;
- un act inconștient de neascultare;

— o atitudine de bază a rasei umane (omul firese este vrăjmas al lui Dumnezeu, căci nu se supune Legii lui Dumnezeu);

— „natura firească pămîntescă”, „tendința spre păcat” sau tendința naturii umane spre neascultare.

Fără îndoială că „sfinții” nu vor săvîrși în mod conștient acte de neascultare după încheierea timpului de probă. Dar vor continua ei oare în vreun sens să fie pătați de păcat în vreuna din aceste categorii? Vor continua ei oare să fie încă „păcătoși”, în sensul că „natura lor omenească, firească păcătoasă” cu tendințele ei spre păcat, să continue a fi încă vie și bună?

Este convingerea mea ca istoric și teolog, că această problemă nu este clarificată pe deplin prin aluzii ce se fac uneori la pelagianism, semipelagianism, la augustinianism, sau chiar la faimosul „dic-tum” al lui Martin Luther: SIMUL JUSTUS ET PECCATOR (și păcătos și sfânt în același timp).

Advenștii nu-și bazează teologia lor pe tradiția bătrînilor bisericilor ei pe scrierile apostolilor și profetilor.

Luther nu cunoștea nimic în legătură cu solia celui de al treilea înger din Apocalips 14, sau cu lucrarea finală a Domnului Hristos în Locul prea sfînt din Sanctuarul ceresc, ștergînd păcatele în lumina strălucitoare și vindecătoare a Sabatului zilei a șaptea. El nu știa nimic în legătură cu a trăi înaintea unui Dumnezeu sfînt fără mijlocitor.

Intr-o problemă așa de importantă ca aceea cu care ne ocupăm acum, chiar marii reformatori ai secolului al șaisprezecelea, nu pot fi primiți și recunoscuți ca fiind autorități finale, nici Augustin, nici Calvin nici Berkouwer și nici

un alt teolog protestant sau catolic conservator sau liberal.

Dacă sîntem cu toții de acord că sfinții nu vor comite în mod conștient nici un păcat, după ce timpul de probă s-a încheiat trebuie totuși să admitem că deosebirea dintre păcatul conștient și inconștient nu se supune unei analize gata făcute — cu toate acestea un lucru este sigur și anume, că sfinții care stau biruitori înaintea unui Dumnezeu sfînt, nu vor săvîrși nici un păcat, indiferent de termenul cu care este definit acesta. „Prin harul lui Dumnezeu și prin efortul lor silitor, ei vor deveni biruitori în bătălia lor cu răul” (idem, p. 389).

Nu vorbim aici despre țărani ce trăiau în Wittenbergul lui Martin Luther, imediat după ce Reformațiunea a început acum aproape patru sute de ani, ci despre sfinții care vor trăi în lumina soliei îngerului al treilea la încheierea timpului de har, atunci cînd sigiliul lui Dumnezeu va fi profund și veșnic imprimat în mintea lor. Acești sfinți escatologi vor fi „fixați în adevăr atît în mod intelectual cît și spiritual așa încît ei nu vor putea fi mișcați” (C.B.A.Z.S. vol. IV, 1161).

Dar vor fi ei oare păcătoși într-un sens deosebit al cuvîntului?

În același sens, poate, în care apostolul Pavel, slujitorul cel consacrat al Domnului Hristos, care își crucifică zilnic firea sa pămîntescă, era încă „cel dintîi” dintre păcătoși, sau „șeful păcătoșilor” cum redau alte traduceri acest text. El era șeful păcătoșilor cu excepția harului lui Dumnezeu. În adevăr Pavel era un glorios ex-șef al păcătoșilor, un fost mai marele păcătoșilor, un „cel mai mare păcătos” care însă făcea un sin-

(continuare în pag. a 2-a)

*Iubiți frați și stimate surori
Scumpi frați colaboratori*

Un nou număr al revistei noastre „Curierul Adventist” vine să slujească nevoilor noastre spirituale, să completeze și să contribuie, într-o măsură mai mică sau mai mare, la finisarea unui mozaic în care să se oglindească caracterul cel minunat al Răscumpărătorului nostru.

An de an, în paginile revistei noastre s-au publicat studii teologice sau devoționale, subiecte de interes general pentru frățietatea noastră, sau pentru pastori, care să slujească la creșterea noastră și n-am transformat aceste prețioase pagini într-o tribună de unde să ne războim cu cineva, sau în care să prilejuim dezbateri contradictorii între curente sau idei personale.

Revista „Curierul Adventist” este organul oficial al Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea din țara noastră, reprezintă deci doctrina și organizația bisericii din care facem parte și avem datoria să veghem în a o păstra ceea ce trebuie să fie.

Vorbind despre acest lucru serva Domnului spune: „Revistele noastre periodice trebuie să fie pline de adevărul ce conține un interes spiritual vital pentru credincioși.

„Dumnezeu a încredințat miinilor noastre un steag pe care este scris: Aici este răbdarea sfinților care păzesc poruncile lui Dumnezeu și țin credința lui Isus (Apoc. 14, 12).

„Publicațiile noastre au de îndeplinit o lucrare sfântă și anume, aceea de a face clar, simplu și inteligibil baza spirituală a credinței noastre.

„Ținta cea mare a publicațiilor noastre trebuie să fie aceea de a înălța pe Dumnezeu și de a atrage atenția oamenilor la adevărurile vii ale Cuvîntului Său. Dumnezeu ne cheamă să înălțăm nu propriile noastre standarde (idei, concepții, atitudini — n.tr.) ... ci standardul adevărului Său.

„Redactorii revistelor noastre, profesorii din seminariile noastre, președinții de Conferințe, (de Uniune, pastori și prezbiterii — n.tr.), toți au nevoie să bea din curentul cel curat al apei vieții. Toți au nevoie să înțeleagă mai bine și mai pe deplin cuvintele spuse de Domnul și Mîntuitorul nostru Isus Hristos femeii din Samaria: Dacă ai fi cunoscut ... darul lui Dumnezeu, și cine este Cel ce-ți zice: Dă-Mi să beau, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apă vie ... Dar oricui va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va preface în el într-un izvor de apă, care va țîșni în viața veșnică” (Ioan 4, 10—14).

„Revistele noastre să se dedice publicării unor probleme de un interes viu. Fiecare articol să fie plin de gânduri practice, înălțătoare,

gînduri care să dea cititorului ajutor, lumină și tărie. Religia și sfințenia în familie trebuie să fie onorată ca niciodată pînă acum în numele celor ce mărturisesc a fi creștini. Dacă a fost un timp în care cei credincioși să umble înaintea lui Dumnezeu așa cum a umblat Enoh, atunci Adventiștii de Ziua a Șaptea au nevoie să umble astfel acum, demonstrînd sinceritatea lor prin cuvinte clare, cuvinte pline de simpatie, bunătate și iubire ... Să lăsăm ca solia adevărului, asemenea unei săbii cu două tăișuri să-și croiască drum spre inimă” (C.W.E. p. 11—13).

Avem datoria să mulțumim lui Dumnezeu pentru aceste pagini ale revistei noastre și avem datoria de a face din ea un prețios sprijin în viața și activitatea noastră religioasă și socială.

Comitetul Uniunii și colectivul de redacție este hotărît să mențină revista noastră la nivelul pe care trebuie să-l aibă spre a fi de un real folos bisericii și slujitorilor ei.

În dorința de a răspunde cît mai pe deplin preocupărilor membrilor și pastorilor noștri, facem un apel la toți aceia care urmăresc evoluția revistei noastre, cum și la cei care minuiesc condeiu cu responsabilitate și competență, să contribuie la o bună și valoroasă prezentare a revistei, cu articolele lor sau cu probleme și subiecte ce ar merita studiate și tratate în viitor.

„Vorbirea și pana trebuie să fie sub controlul Duhului Sfînt ... Dumnezeu ne cheamă să urcăm cu El pe Munte, și cînd prin credință privim pe Cel ce este invizibil, cuvintele și slovele noastre nu vor fi nici ieftine și nici obișnuite. Fie ca articolele să fie scrise într-un mod simplu, asemenea Domnului Hristos și să fie libere de pleavă ... Dumnezeu are nevoie de condeie consacrate” (idem 19).

D. Popa

Editura Curierul Adventist

Revista Curierul Adventist este organul oficial al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Romînia

Apare ia două luni, sub conducerea unui comitet de redacție format din: D. Popa, redactor-șef; Oct. Coconcea, secretar de redacție. Membri: N. Popescu, N. Dumitrescu și C. Toma,

*Redacția și Administrația:
București, str. Labirint nr. 116 — Sector 3.
Tel. 90/20.76 65*

La cea de a 41-a aniversare a istoricului act de la 23 August 1944, eveniment care a însemnat eliberarea socială și națională de sub dominația fascistă, precum și cucerirea deplină a independenței și suveranității sale de stat, România se înfățișează siesi ca și întregii omeniri cu bogate și însemnate realizări.

De la memorabila zi a eliberării ea a făcut însemnați pași pentru a se afirma ca o țară liberă, demnă și suverană. Între aceștia consemnăm: proclamarea Republicii Populare Române la 30 decembrie 1947, adoptarea Constituției din 13 aprilie 1948, naționalizarea principalelor mijloace de producție la 11 iunie 1948 care a pus temelie traianică dezvoltării socialiste a României, proclamarea Republicii Socialiste România la 21 august 1965, etc., etc.

România eliberată a pus în centrul preocupărilor sale industrializarea socialistă a țării caie sigură și înțeleaptă de valorificare superioară a resurselor sale naționale împreună cu o agricultură, de asemeni așezată pe baze socialiste. Acestea au permis înfăptuirea unei economii naționale unitare și odată cu ea lichidarea claselor exploatare, instaurarea deplinei egalități între toți cetățenii țării indiferent de sex, naționalitate, cultură, religie sau poziție socială, precum și ridicarea nivelului de viață material și spiritual al întregului popor.

Pe parcursul etapei asupra căreia privim, harta economiei națio-

nale a cunoscut schimbări de proporție prin construirea unor uriașe obiective de interes național, între care: întreprinderi industriale, combinate siderurgice și petrochimice, uzine constructoare de mașini, hidro- și termocentrale, unități de industrie aeronautică, căi ferate electrificate, unități de învățământ, cultură și de ocrotire a sănătății, metroul bucureștean, canalul Dunăre-Marea Neagră, etc.

Desigur, toate acestea, și multe altele pe care în mod practic ne-ar fi imposibil să le enumerăm în cadrul prezentului articol, s-au repercutat în mod pozitiv asupra întregii populații contribuind la ridicarea calității vieții. Îmbunătățirea neîncetată a acesteia este oglindită și prin construirea a peste cinci milioane de locuințe în care trăiește aproximativ 70% din populația țării, prin cuprinderea unui sfert din populația ei în diferite forme de învățământ, prin alocarea de către stat a peste 16,5 miliarde de lei în vederea școlarizării a circa patru milioane de copii ce se bucură de gratuitatea învățământului și a tratamentului medical precum și prin

alte forme de care fiecare cetățean al României beneficiază din plin.

Marile realizări de care ne bucurăm cu toții n-ar fi putut fi înfăptuite în absența păcii. Ea este bunul cel mai de preț al omenirii. De aceea, problema fundamentală a zilelor noastre este consolidarea păcii și preîntâmpinarea unui război nuclear. Pentru realizarea acestui fapt, România, prin președintele ei, și-a făcut din cauza păcii, crezul activității sale. Materializarea lui se arată prin stabilirea de relații diplomatice cu 139 de state, prin legături comerciale cu peste 150 de state, printr-un uriaș număr de întâlniri și contacte cu șefi de stat și de guverne atît pe pămîntul României cît și de-a lungul și de-a latul globului pămîntesc.

La această aniversare a eliberării patriei noastre Adventiștii de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România își reamintesc faptul că înainte de 23 August 1944, membrii și deservenții Cultului erau oprimați, urmăriți, suspectați, trimiși în judecată și inchiși de către regimurile trecute, pentru „vina” că se închinau lui Dumnezeu după învățătura Sfințelor Scripturi și după îndemnul conștiinței lor. Casele de Rugăciune ce le aveau pe atunci erau profanate și transformate în depo-

(continuare în pag. a 3-a)

Din viața bisericii

Conferințele pastorale din trim. III/1985

În prima decadă a lunii august a.c., au avut loc la sediile Conferințelor întâlnirile cu pastorii și prezbiterii comunităților pe trimestrul III, cu tema: „Pacea înseamnă însăși viața planetei noastre”, la care au participat un număr de 472 persoane. Și de data aceasta, conferințele au avut un caracter solemn, omagial, desfășurându-se sub semnul păcii, al dorinței neștrămutate a credincioșilor noștri de a-și aduce contribuția lor la înălțurarea pericolului unui nou război.

Ca un omagiu sărbătoresc s-a subliniat și împlinirea a două decenii de cînd Domnul Nicolae Ceaușescu, conducătorul remarcabil al patriei noastre a fost ales să-i conducă destinele. În aceste zile ce vor rămîne pentru viitor marcate în istoria țării noastre, s-au evidențiat realizările epocale din toate domeniile de activitate care au schimbat radical fața țării și care de fapt sînt dovezile clarviziunii și competenței cu care președintele țării își onorează mandatul încredințat de națiunea

română. Ele sînt rodul muncii avîntate și pline de abnegație a întregii noastre națiuni, cum și a justeței opțiunilor înțelepte, rigurose fundamentate de președintele țării.

S-a remarcat cu pregnanță și faptul că în ultima sa ședință plenară Consiliul Național al Frontului Democratiei și Unității Socialiste a dat o deosebit de înaltă apreciere acțiunilor și inițiativelor întreprinse pe plan mondial de președintele țării pentru promovarea fermă a unei politici de pace, destindere, dezarmare, securitate și colaborare între toate națiunile lumii, pentru înfăptuirea idealurilor de libertate, independență și progres a tuturor popoarelor.

„Noi credincioșii adventiști de Ziua a Șaptea, prin excelență sîntem oameni ai păcii, sublinia fr. Deac Gligor, președintele Conferinței Sibiu. Noi trebuie să avem pace în sufletele noastre, în familiile noastre, în bisericile noastre și trebuie să milităm neabătut pe toate planurile sociale ca un simfămint

(continuare în pag. a 14-a)

DIN CUPRINS :

● Pagina Președintelui . . .	c. II
● Desăvîrșirea este posibilă? (XXI) . . .	c. I
● 23 August, Sărbătoarea Eliberării . . .	1
● Conferințele pastorale din tr. III/1985 . . .	1
● Hristos: speranța neprihănirii noastre . . .	4
● Profeție și istorie . . .	5
● Semnificația biblică a sfințirii . . .	7
● Metodologia Reformei Sanitare . . .	9
● De la Sabat la Duminică (VIII) . . .	13
● Caracterul slujitorilor Evangheliei . . .	15
● Sesiunea Conferinței Generale A.Z.S. . . .	18

DESĂVÎRȘIREA și lipsa păcatului din viață

(urmare din cop. 1)

gur lucru și anume privea la Isus uitând tot ceea ce era în urma sa. Cu un limbaj ca acesta vom putea foarte potrivit să descriem pe sfinții glorificați după un milion de ani de la înălțarea lor ca fiind păcătoși răscumpărați, iar sfinții ce domnesc înaintea unui Dumnezeu sfânt fără un mijlocitor, cu niște păcătoși invincibili, biruitori.

Dacă astfel de sfinți sînt încă păcătoși, sfinți ce continuă să păcătuiescă, cuvintele și-au pierdut atunci valabilitatea lor.

Dar ce putem spune de „natura lor păcătoasă”? Au ei încă natura trupului de carne pe care noi o avem și nu spune oare Biblia că trupul acesta este văjmas al lui Dumnezeu? (Rom. 8, 7).

Da, natura aceasta firească este vrăjmasă, potrivnică lui Dumnezeu, dar atunci cînd un om a ajuns să se convertească, atunci el devine o „făptură nouă” în Hristos Isus. „Cele vechi s-au dus... toate lucrurile s-au făcut noi” (2 Cor. 5, 17). Convertirea nu este numai „o modificare sau o îmbunătățire a ceea ce era vechi, ci o transformare a naturii” (H.L.L./157/ed. 1980). Dacă lucrul acesta este adevărat cu privire la convertire, atunci, a spune — după ce sfinții „au devenit biruitori în bătălia cu cel rău” și după ce o lucrare specială de curățire s-a săvîrșit în ei, că ei mai sînt încă „vrăjmași ai lui Dumnezeu” ar însemna să se nege eficacitatea Planului de Mintuire.

Mai degrabă să cităm aici următoarele gânduri inspirate: „Dacă noi consimțim, El Se va identifica pe Sine cu gîndurile și scopurile sau planurile noastre și va face ca mintea și inima noastră să se identifice în totul cu voința Sa, încît atunci cînd Îl ascultăm nu vom face altceva decît să aducem la îndeplinire propriile noastre impulsuri”. (idem, 654). Oricare ar fi starea naturii lor, comportamentul lor ca persoane transformate nu va fi acela al unor vrăjmași ai lui Dumnezeu. Nu, cu siguranță nu. „Ei au fost în adevăr schimbați pînă într-atîta încît cele mai intime și profunde dorințe ale lor — chiar impulsurile lor — vor sluji lui Dumnezeu care-i iubește și vor face numai bine celor din jurul lor”. (P.D./306/ed. 1980).

Tendința spre păcat

Dar oare acești sfinți minunați nu au ei încă luptele lor cu moștenitele lor tendințe spre păcat?

Ce înțelegem noi oare prin aceasta?

Vreau să vă propun o definiție care să ne fie de ajutor sau, cel

puțin, una care sper să se dovedească a fi de ajutor. De dragul discuției, s-o numim o „tendință spre păcat” — numai atît — o tendință spre păcat. De exemplu un fumător, are tendința spre fumat. Cînd cineva îi întinde o țigară, tendința imediată a lui este aceea de a o pune în gură și s-o aprindă. Alcoolicul are tendința — atunci cînd trece pe lângă un restaurant sau o circumă, să intre înăuntru și să comande o băutură.

Să nu uităm desigur, că o persoană poate avea tendințe spre bine, sau spre rău. Mulți creștini ce se consideră astfel — au tendința ca în fiecare lună să-și achite datoria lor față de Dumnezeu, să-și dea zecimea lor. Cel care a ciștigat biruința asupra fumatului are tendința, atunci cînd îi este oferită o țigară, să spună: „Nu, mulțumesc, eu m-am lăsat de fumat”, în timp ce acela care a lăsat patima băuturii să aibă tendința de a trece pe lângă circumă sau bar și să refuze să intre înăuntru.

Folosită în modul acesta, tendința este așa de normală încît ajunge să constituie pentru toate scopurile practice, o obișnuință în sine. Prin repetare, tendința este virtualmente egală cu obișnuința.

În contrast acum cu tendința de a păcătui, putem vorbi despre „îndemnul” lăuntric spre păcat, ispita ce pornește din însăși natura omenească deformată de păcat.

Orice persoană care s-a născut în lumea aceasta, de la căderea în păcat a primilor noștri părinți, a moștenit un corp degradat de puterea distructivă a păcatului, un corp cu înclinații spre păcat. Glandele sexuale acționează în dezechilibru cu restul organelor și transmit îndemnul, imboldul gîndurilor și practicilor desfrinate. Glandele ce secretă adrenalina funcționează anormal; celule ale creierului care nu sînt capabile să acționeze repede, sau să raționeze sănătos, creiază o stare de inutilitate, de prăbușire psihică și minie, ș.a.m.d. Cunoșcînd toate acestea, trebuie să vorbim în mod inteligent despre imboldul spre păcat existent în genele și cromozomii noștri.

Dacă analizăm mai departe acest subiect putem foarte bine să tragem concluzia că nu toate tendințele și imboldurile psihice sînt păcătoase. Oboseala transmite nevoia de somn; foamea de mîncare; setea de a bea; și iubirea naturală curată, duce pe tînăr și tînără, bărbat și femeie la căsătorie, o căsătorie ce rămîne monogamă și care-și crește și-și iubește copiii, toate acestea n-au nimic păcătos în ele. Păsările și mamiferele dau pe față instincte asemănătoare inclusiv — în multe cazuri — o remarcabilă fidelitate familială. În păcătosul neconvertit chiar și tendințele bune și necesare sînt adesea întinate de alte tendințe rele și păcătoase. „Tot ceea ce omul poate

să facă fără Hristos este întinat de egoism și păcat. Numai harul lui Hristos este acela care prin tendință, poate să ne păstreze curăți, neîntinați, sfinți”. (C.H. 16).

Datorită faptului că unele impulsuri ale naturii umane sînt ispitiri spre păcat, este potrivit a vorbi despre natura divină ca fiind „vrăjmasă” așa cum face și apostolul Pavel în Romani 8. Și deoa-rece și „sfinții” pot să recepționeze asemenea impulsuri chiar pînă în momentul gloriificării lor, poate fi permis — atîta vreme cît înțelegem în mod clar termenii noștri — să vorbim despre ei ca avînd „natura omenească păcătoasă”. Ar fi greșit, totuși, să spunem că în totalitatea lor, creștinii sînt fie natură „păcătoasă”, fie că „păcătuieste”. „Nici chiar printr-un gînd aceștia n-au cedat ispitei” (T.V./571/ed. 1980). Ei nu pot fi clătinați nici în mintea și nici în inima lor. Dumnezeu S-a identificat atît de mult cu gîndurile, scopurile și planurile lor, încît pînă și simțămintele sau impulsurile lor îi îndeamnă a face bine.

„Sfinții” pot avea predispoziție spre păcat; dar tendința spre păcat așa cum am definit acest termen mai sus, nu o vor avea. „Creștinul va simți predispoziția spre păcat, dar el va duce un război continuu împotriva lui... Slăbiciunea omenească se va uni cu țaria divină și credința va exclama: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne-a dat biruința prin Domnul nostru Isus Hristos” (T.V. 430—431/ed. 1980).

Această discuție despre predispoziții și tendințe spre păcat, pare a fi confirmată de declarații ca acestea: „Pe măsură ce ajungem părtași de natură divină, ereditatea și tendințele cultivate spre cele rele sînt îndepărtate din caracter pentru totdeauna”. „Noi trebuie să ne dăm seama că prin credința în El, este privilegiul nostru acela de a fi părtași naturii divine, scăpînd astfel de stricăciunea care este în lume prin pofță. Apoi sîntem curății de orice păcat și de orice defecte de caracter. Nu trebuie să mai reținem, să mai păstrăm înclinațiile noastre spre păcat” (C.B.A.Z.S. vol. VII/943).

„Prin curățirea Templului de cumpărătorii și vinzătorii lumii, Isus a dat de știre misiunea Lui de a curăți inima de minjitura păcatului — de dorințele pămîntești, de plăcerile egoiste (predispoziții?), de obiceiurile rele (tendințe, așa cum le-am definit) care strică sufletul” (H.L.L. ed. 1980, pag. 146).

Cu siguranță că nimeni nu va susține și nu va insista asupra faptului că a avea predispoziție spre păcat, sau a fi incitat a săvîrși păcatul, este totuna cu săvîrșirea lui. Cînd de exemplu, un fost alcoolic care prin harul lui Dumnezeu a ciștigat biruința asupra acestei patimi, trece biruitor și bărbătesc pe lângă băutură, rezistînd incitațiilor cărnii sau firii,

(urmărire din pag. 1)

putem noi oare spune despre el că este „un păcătos“ exact așa cum ar fi fost dacă ar fi cedat ispitei? Categorie nu.

Este foarte important să citim în cartea Hristos Lumina Lumii (ed. 1989, pag. 111, 112) că Domnul Hristos n-a fost pregătit pentru lupta Sa cu ispita prin primirea unui corp special, ci prin „locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt“. Nu pentru că corpul Său era diferit, ci pentru că natura Sa umană era unită cu cea divină. „El n-a consumit la păcat, nici chiar printr-un gând nu S-a supus ispitei“. Și făgăduința urmează imediat. Tot așa va fi și cu noi.

Noi nu avem nevoie de un corp nou pentru a fi biruitori asupra păcatului; noi avem nevoie de unirea aceea statornică și continuă cu butucul viței. El a venit să ne facă părtași ai naturii divine. Atita vreme cit sintem uniți cu El prin credință, păcatul nu mai stăpânește asupra noastră. Dumnezeu dorește să prindă mina credinței noastre pentru a o călăuzi să se prindă puternic de divinitatea Domnului Hristos, pentru ca să putem atinge perfecțiunea caracterului.

Desăvîșirea caracterului este oare „perfecțiunea“ vieții lipsită de păcat?

Este adevărat că sfinții nu vor mai săvîrși păcate după încheierea timpului de probă, și deci este potrivit să ne referim la starea lor de desăvîșire din acel timp ca fiind „perfecțiunea vieții lipsită de păcat“?

Din nefericire perfecțiunea vieții lipsită de păcat este un concept de care s-a abuzat foarte mult. Așa cum a fost înțeles de mulți creștini, acest concept nu definește nici perfecțiunea și nici lipsa păcatului din viață. Nu este o experiență a trăirii fără de păcat, ci o pretenție fanatică de a fi situat undeva în afara acțiunii păcatului, a fi așa de bun încît să nu mai poți păcălui.

Pionierii Bisericii Adventiștilor de Ziua a Șaptea au avut experiența cu acest fel de lucruri la începuturile activității lor.

Cînd la 22 octombrie 1844, Domnul Hristos n-a venit ca să eureka sanctuarul pămîntului, așa cum așteptau mileriiți, mulți dintre ei au fost profund dezamăgiți. Puțini dintre ei însă, au spus că nu sînt dezamăgiți. Domnul Hristos, insistau ei, a venit; El a venit la adevărații Lui urmași pentru a-i curăța de orice minjitură a păcatului. Rezultatul, pretindeau ei, era acela că ei nu mai puteau păcălui“ (2/S. M./271).

Pe cînd era încă o tină ră domnișoară, Ellen Harmon a fost chemată de Dumnezeu să meargă la aceste persoane și să le ajute să renunțe la aceste idei, să iasă din această stare de autoînșelare, ob-

servind că pretențiile lor de viață fără de păcat erau adesea însoțite de o extravaganță nebușească și chiar de adîncă imoralitate (L. S. 83—84). Ea a ajuns să aibă o puternică aversiune față de tot felul de fanatism și fanatici. În repetate rânduri în decursul anilor ce au urmat ea a avertizat împotriva primejdiei de a pretinde a fi liber de orice păcat.

În decada anilor 1890 și în mod deosebit spre sfîrșitul acestei perioade, frații din conducerea Conferinței din Indiana au devenit deosebit de interesați în pregătirea pentru Ploaia Tirzie. Din nefericire, unii dintre ei au legat preocuparea lor de o declarație cum că printr-o specială lucrare a harului, credincioșii pot ajunge la acea stare în care să fie incapabili a mai păcălui. În vederea pregătirii membrilor bisericii pentru o astfel de experiență s-au folosit predici emoționante, însoțite de muzică instrumentală. Întreg acest fenomen care a ajuns să fie cunoscut ca „Mișcarea Holy Flesh“ a atins apogeul activității ei cu ocazia adunării în corturi din vara anului 1900, adunare ce a avut loc la Muncie, Indiana.

Cu ocazia marii Conferințe Generale ce a avut loc la Battle Creek, anul următor, serva Domnului — care văzuse totul dinainte într-o viziune în luna ianuarie a anului 1900 — a fost îndemnată de Duhul Domnului să adreseze mustrări severe aceluia care au luat parte la aceste acțiuni. „Noi nu putem pretinde perfecțiunea trupului“, a declarat ea. Nici o ființă de pe pămînt nu are un trup sau carne sfîntă. Aceasta este o imposibilitate“. (2 S.M./32). Perfecțiunea caracterului pe care o prezintă aici nu este sfîntirea teoretică a trupului sau cărnii. Aceasta presupune că bărbații și femeile vor rămîne cu același trup pe care îl au acum, chiar și atunci cînd vor fi glorificați la a doua venire a Domnului.

Eu cred în perfecțiunea unei vieți lipsită de păcat, dacă termenul este bine și în mod propriu definit, și aș dori să smulgem acest termen de la vrăjmaș și să-l folosim în mod corect — și în mod glorios. Nu perfecțiunea unei vieți fără de păcat, perfecțiunea trupului, ci perfecțiunea unei vieți lipsită de păcat, dar perfecțiunea sufletului. Perfecțiunea sau desăvîșirea ce este biruitoare asupra oricărei înclinații sau predispoziții a naturii umane și care încurajează virtuțile manifestate în viața Domnului Hristos. Sfinții nu sînt sigilați pentru că nu mai pot păcălui, dacă ei aleg și doresc acest lucru, ci pentru că sînt atît de înrădăcinați și întemciți în Hristos Isus și în adevărul Său, încît nici chiar Satana în persoană nu-i mai poate determina să păcăluiească.

zite de materiale, în ateliere meșteșugărești sau chiar în grajduri.

23 August 1944 a constituit o zi de hotăr. De atunci, și pentru credincioșii adventiști a început o viață nouă, liberă și prosperă. Adventiștii din România eliberată, cărora li s-a acordat un loc printre Culte recunoscute, au renăscut, s-au dezvoltat și au crescut împreună cu țara. Libertatea de organizare și de funcționare a Cultului este recunoscută și respectată. Casele de Rugăciune sînt deschise, primitoare și corespunzătoare exigențelor mereu în creștere ale dezvoltării noastre multilaterale.

La această aniversare ne propunem să nu uităm drumul minunat pe care ne-a călăuzit Dumnezeu prin oamenii de bine rinduiți de El, și nici faptul că în fața noastră ne stau alte culmi de progres și de civilizație pe care trebuie să urcăm. Ca cetățeni ai României socialiste ne reamintim de prevederile cuprinse de Planul Cincinal al anilor 1986—1990, prevederi care așează în fața întregului popor român chemarea de a face totul spre a se trece de la dezvoltarea extensivă a țării la dezvoltarea intensivă a industriei și a agriculturii precum și a tuturor ramurilor de activitate a economiei noastre naționale. Iar ca membri ai Bisericii lui Isus Hristos, nu vom uita perspectivele apropiate ale revenirii spre a-Și împlini făgăduințele date și consemnate în Evanghelie.

Alături de toți fiii neamului românesc, credincioșii și deservenții Cultului, la această aniversare, dau glas bucuriei și recunoștinței lor pentru marile înfăptuiri obținute, și își exprimă hotărîrea ca la locurile lor de muncă să facă tot ce depinde de ei pentru realizarea marilor desiderate ale națiunii noastre, pentru realizarea mărețelor planuri de perspectivă în spiritul dragostei față de om și față de patrie.

Ne exprimăm convingerea că insuflețitoarele năzuințe ce au fost așezate în fața noastră, prin harul lui Dumnezeu, pot fi atinse numai într-un climat de legalitate, de încredere și de pace, la care vom adăuga munca fiecăruia dintre noi cu toată răspunderea și abnegația. Pentru aceasta înălțăm ruga noastră către Bunul Dumnezeu cu cererea ca El să binecuvînteze cu sănătate harnicul nostru popor, cu prosperitate patria noastră iubită și cu pace omenirea întregă.

Chițu Marin
pastor

D. Popa

Un grup de conducători ai bisericilor noastre li s-a acordat cu câțiva ani în urmă un interviu de către președintele Statelor Unite ale Americii. Unul dintre cei prezenți acolo a descris ceea ce a avut loc în timp ce așteptau la Casa Albă pentru a fi prezentați președintelui. Unul și-a aranjat cravata. Altul a scos o mică oglindă de buzunar și a început să-și examineze mustața. Altul a scos pieptenul iar altul a mers pînă acolo încît și-a scos batista și și-a lustruit cu grijă pantofii.

Zîmbim, dar toți dorim să arătăm mai bine ca oricînd, în special cînd întîlnim pe cineva pe care-l respectăm și-l admirăm. Ar fi considerată o dovadă de prost gust, chiar o insultă, să te prezinți într-o ocazie atît de importantă purtînd haine decolorate și pantofi de tenis prăfuiți. Dar Isus a vorbit despre un om care a făcut chiar mai rău decît atît.

„Isus a luat cuvîntul, și le-a vorbit iarăși în pîlde. Și a zis: „Împărăția cerurilor se aseamănă cu un împărat, care a făcut nuntă fiului său” (Mat. 22, 1—2).

Cartea Apocalipsei ne oferă detalii în plus cu privire la această nuntă: „Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” (cap. 19, 9). Se apropie ziua cînd Isus Se unește cu mireasa Lui, biserica, în vederea nunții. Deci această parabolă prezentată de Isus se referă la evenimentele finale premergătoare revenirii Sale.

Împăratul a întîmpinat dificultăți în a determina pe oaspeții să vină la nuntă. Primii care au primit invitația nu au fost interesați. Așa că el a spus slujitorilor lui să-și extindă aria căutărilor. I-a trimis apoi „la răspîntii, un strîns pe toți pe care i-au găsit, și buni și răi, și oada ospătului de nuntă s-a umplut de oaspeți” (Mat. 22, 10).

Cînd Isus a spus această parabolă despre invitația adresată tuturor, și buni și răi, El știa că nici unul nu este bun. Apostolul Pavel precizează lucrul acesta: „Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar... Nu este nici unul care să caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Rom. 3, 10—11). Biblia arată foarte clar că noi sîntem falimentari în ce privește neprihănirea. Deci ce ne spune Isus aici?

Invitația urma să fie adresată aceluia care erau răi și știau că sînt răi. Însă ea trebuia adresată și aceluia care erau răi dar care credeau că sînt buni! Doriți să stabiliți cărui grup aparțineți? Poate că nu este chiar atît de important, căci invitația este adresată ambelelor grupe. Calificarea de a avea un loc la nuntă fiului de împărat nu depinde de cît de răi sau de buni sîntem, ci dacă am acceptat sau nu invitația.

În această invitație la nuntă putem vedea harul îndreptățitor al lui Dumnezeu oferit la cruce, ce

face posibil ca Dumnezeu să ierte pe păcătoși. Hristos este Cel Care ne oferă speranța unei invitații la această nuntă, și nu performanțele noastre proprii, fie bune sau rele. Prin acceptarea invitației, chiar și celui mai nenorocit om din oraș i se poate asigura un loc la nuntă. Prin refuzarea invitației, chiar și cel mai bogat demnitar este exclus.

Era obiceiul pe vremea Domnului Hristos ca o persoană înstărită, cum era un rege, cu ocazia pregătirilor de nuntă, nu numai să trimită invitații, dar să și ofere invitațiilor haine. Aceasta nu lăsa

HRISTOS speranța neprihănirii noastre

loc de scuze în cazul refuzării invitației sau în cazul prezentării la nuntă îmbrăcat necorespunzător. Împăratul a făcut cheltuieli importante pentru a pune la dispoziție hainele de nuntă, și cineva care ar fi venit la nuntă fără să i se ofere o haină, ar fi constituit o insultă la adresa împăratului, a fiului împăratului, și într-un anumit sens, a întregii împărății.

„Împăratul a intrat să-și vadă oaspeții; și a zărit acolo pe un om, care nu era îmbrăcat în haina de nuntă” (Mat. 22, 11). Probabil ne-ar plăcea să credem că cel puțin purta hainele lui decolorate și niște teniși vechi, dar dacă facem analogia cu Apocalipsa 3, 17—18, el nu le avea deloc. Cel ce nu are „haina albă” descrisă aici este „ticălos, nenorocit, sărac, orb... Și mai cum? „Gol”. Și dacă gîndim că aceasta ar însemna să mergem prea departe, cea mai bună îmbrăcăminte pe care i-am putea-o atribui din punct de vedere scripturistic, ar fi „haina minjită” din Isaia 64, 6.

Vi-l puteți imagina acolo, în fața împăratului, mutindu-se de pe un picior pe altul? Împăratul i se adresează cu blîndețe, spunîndu-i: „Prietene, cum ai intrat aici fără să ai haina de nuntă?” „Omul acela a amuțit” (Mat. 22, 12). Omului i se oferă ocazia să prezinte o explicație, dar el rămîne fără cuvînt. Abia după aceea a poruncit împăratul slujitorilor lui:

„ Legați-l miinile și picioarele, și luați-l și aruncați-l în întunericul de afară; acolo va fi plînsul și scrișnirea dinților. Căci mulți sînt chemați dar puțini sînt aleși” (vers. 13, 14).

O examinare mai atentă a hainei de nuntă

Să privim mai atent la haina de nuntă pe care acest om nu a îmbrăcat-o. Apocalipsa 19, 6—8 o descrie ca fiind „neprihănirea sfinților”. Unele traduceri moderne spun că inul subțire reprezintă faptele neprihănite ale sfinților. Ieremia 23, 6 ne reamintește că Domnul este neprihănirea noastră. Așa că orice fel de neprihănire ce se poate vedea la sfinți este tot lucrarea Domnului, nu este așa? Hristos este singura noastră speranță de neprihănire.

Hristos este speranța noastră de neprihănire cînd este vorba de acoperirea păcatelor din trecut. Hristos este speranța noastră de neprihănire cînd este vorba de puterea pentru a birui în prezent; și Hristos este speranța noastră de eliberare dintr-o lume a păcatului cînd El va veni din nou.

Să remarcăm felul în care se aplică acest adevăr la cel ce a venit la nuntă fără haina de nuntă. Evident el a dorit invitația; el a dorit să fie la nuntă; dar a neglijat sau a respins haina de nuntă.

„El a venit să se înfrupte din bunurile ospătului, dar nu aveau nici o dorință de a onora pe împărat” (Parabole 245, ed. 1980). Am putea parafraza citatul prin a spune că singura preocupare a unora este de a ajunge la ceruri pentru a evita nimicirea, în timp ce nu au nici o dorință de a accepta neprihănirea Domnului Hristos trăită în viață cu scopul de a-L onora pe El.

„Prin haina de nuntă din parabolă, este reprezentat caracterul cel curat, fără pată, pe care îl vor avea adevărații urmași ai Domnului Hristos... Această haină, țesută în războiul cerului, nu are în ea nici chiar un singur fir făcut după părerea omului” (idem pag. 245—246).

Aș dori să nu înțelegem greșit! Haina de nuntă reprezintă sfințirea, Hristos trăindu-și viața în mine prin Duhul Sfînt. Ea reprezintă ascultare, victorie și biruință — și nu are nici măcar un singur fir de concepție omenească. Haina neprihănirii lui Hristos este un dar, și tot ce putem face noi este să o acceptăm. („Isus) prin ascultarea Sa desăvîrșită, a făcut posibil ca fiecare ființă omenească să asculte de poruncile lui Dumnezeu. Cînd ne supunem Domnului Hristos, atunci, inima noastră este unită cu inima Lui, voința noastră se confundă în voința Lui, mintea noastră devine atunci una cu mintea Lui, iar gîndurile sînt robite Lui. Atunci noi trăim viața

Lui. Aceasta înseamnă să fii îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale" (idem pag. 247).

Prin urmare, împăratul vine în această parabolă a judecății de cercetare să-și vadă oaspeții, să-i examineze, să-i studieze. El urmărește cel puțin două lucruri. Mai întâi, examinează să vadă dacă invitația a fost acceptată sau nu — și continuă să fie acceptată. Isus a spus: „Cine va răbda pînă la sfîrșit va fi mîntuît" (Mat. 24, 13). În al doilea rînd, el urmărește să vadă dacă haina de nuntă a fost îmbrăcată.

Haina trebuie îmbrăcată

Cînd Dumnezeu vine la judecata de cercetare, El vine să descopere în fața Universului pe cei ce nu numai că au acceptat invitația și au continuat să o accepte, dar și să vadă dacă cei ce au răspuns invitației au acceptat în același timp și haina de nuntă oferită prin neprihănirea Domnului Hristos, și au devenit biruitori prin puterea și harul Lui. Haina trebuie îmbrăcată. Apocalipsa vorbește despre ea folosind aceeași simbolistică: „Cel ce va birui, va fi îmbrăcat astfel în haine albe. Nu-i voi șterge nicicum numele din cartea vieții, și voi mărtuși numele lui înaintea Tatălui Meu și înaintea îngerilor Lui" (cao. 3, 5). Dumnezeu dorește nu numai ca noi să primim invitația pentru patria cerească, dar să fim și biruitori prin harul Său. În aceasta constă îmbrăcarea hainei de nuntă și a fi adventist de ziua a șaptea.

Cineva ar putea spune: „Stai puțin, pastore. Mergi prea departe. Îmi iei certitudinea și speranța mîntuirii. Mă îngrijorezi vorbind despre victorie și biruință, pentru că eu nu stau prea bine la acest capitol".

Dar aș dori să vă reamintesc că dacă biruința ar fi opera mea, și eu aș avea motive temeinice să fiu îngrijorat. De fapt nu ar mai rămîne decît disperarea pentru fiecare dintre noi. Adevărul este că biruința este lucrarea lui Dumnezeu — și acest adevăr a scăpat multora dintre noi.

Avem nevoie să ni se reamintească mereu că neprihănirea este un dar și că ea vine în urma credinței doar în Hristos. Este gratuită, deși nu este ieftină. Și prin intermediul acestui dar putem sta în fața lui Dumnezeu ca și cum nu am fi păcătuit niciodată. Dar nu putem nega, dacă trebuie să fim cinstiți cu Scriptura, că există și o haină ce trebuie purtată, iar haina are de-a face cu biruința și neprihănirea Domnului Hristos în viață.

Omul din parabolă, întrebat cu privire la haină, a amuțit. Nu avea ce spune. Și numai după aceea a fost îndepărtat de la nuntă. El nu a avut ce spune deoarece știa că ar fi putut purta haina. Nimeni

nu va amuți la judecată decît dacă a avut o înțelegere clară cu privire la haină și a refuzat-o. Dumnezeu nu ne va face răspunzători pentru adevăruri pe care nu le-am avut, sau nu le-am înțeles (vezi Ioan 9 și 15). Omul trebuie să fi înțeles importanța hainei, dar a refuzat darul. Astfel a rămas fără scuză și a fost dat afară.

Să remarcăm că nu îmbrăcarea hainei era ceea ce a adus pe om la nuntă. Și nu ascultarea noastră ne aduce mîntuirea. Dar din întâmplare, darul invitației și darul hainei sînt inseparabile. Nu poți să-l accepți pe unul în timp ce-l respingi pe celălalt.

Să presupunem că vin la dumneavoastră și vă spun: „Am o mașină nouă pe care aș dori s-o obțineți. Am plătit arvuna pentru dumneavoastră". Care ar fi prima dumneavoastră întrebare? „Cît sînt ratele lunare?" Nu este așa?

„Ei bine, ratele lunare sînt o mie de dolari pe lună pentru tot restul vieții. V-ar interesa? Probabil ați spune: „Renunț la mașină. Ce valoare are o arvună gratuită dacă ratele lunare urmează să mă ruineze?"

Unii dintre noi au auzit invitația la nuntă exact în astfel de termeni. Am văzut arvuna mîntuirii plătită la cruce, oferită gratuit tuturor celor ce o acceptă. Apoi am auzit că ascultarea și biruința sînt de asemenea necesare, și am căpătat impresia că trebuie să ne lesem singuri haina. Confrunțați cu această imposibilitate, mulți au părăsit rîndurile.

Dar unora dintre noi le-a scăpat un mare adevăr — un adevăr ce este parte integrantă a întregii solii îngerești pe care noi trebuie să o ducem lumii. Acest adevăr este: **Haina este la fel de gratuită ca și invitația!** Să nu uităm acest lucru. Aceasta este o veste bună. Pentru că dacă haina de nuntă ar fi ceva pe care să o fac singur, cînd mi se adresează invitația la nuntă nu aș avea altă alternativă decît să spun: „Renunț. Nu am ceva corespunzător cu care să mă îmbrac". Dar haina este gratuită. Este un dar. Este la fel de gratuită ca și invitația.

Ce spunem noi? Noi spunem că ascultarea este un dar la fel de mare ca și iertarea. Biruința este un dar la fel de mare ca și îndreptățirea. Nu este ceva ce realizăm noi; este ceva ce primim. Este trist că mulți oameni care ar dori să accepte harul lui Dumnezeu sub forma invitației, vor refuza haina de nuntă. De ce? Deoarece doresc să se introducă pe ei înșiși în lucrare. Ei doresc să-și țeară singuri propria haină.

Din acest motiv, cei proeminenți din biserică sînt cei vizați de solia completă a lui Hristos ca singura speranță a noastră de neprihănire. Tocmai bărbații proeminenți, capabili, au fost cei care au respins-o

cînd Isus a rostit această parabolă prima dată. Cu toate acestea, ea este adevărată.

Vă invit să rugați pe Domnul să vă arate cum se poate realiza aceasta în viața dumneavoastră. Invitația este acceptată prin a veni la El în rugăciune și prin studiul Cuvîntului Său. Haina de nuntă este acceptată în același fel. „După cum ați primit pe Hristos Isus, Domnul, așa să și umblați în El" (Col. 2, 6). Tot ceea ce putem face pentru a accepta harul ambelor aspecte ale mîntuirii este să venim în prezența Dătătorului — și ca-lea de a veni în prezența Lui este de a fi singuri cu El zi de zi în tot timpul. Pe măsură ce continuăm să venim la Isus, El își asumă răspunderea de a ne învăța tot adevărul pe care dorește ca noi să-l învățăm și să-l experimentăm ca pregătire pentru a fi veșnic cu El.

Nu ați dori să răspundeți invitației? Împăratul vă invită la nunta Mielului. Care este răspunsul dumneavoastră?

„Împăratului împăraților și Domnului domnilor: Am primit invitația de a fi prezent la nunta Fiului Tău Isus. Te rog, scuză-mă dar... Sau: „Împăratului împăraților și Domnului domnilor: Am primit invitația Ta urgentă să fiu prezent la nunta singurului Tău Fiu. Mă grăbesc să-Ți răspund; prin harul Domnului, voi fi acolo. P.S. Și mulțumesc pentru superba haină".

*) Predică de consacrare prezentată vineri seara, 23 iunie 1985, de Morris Venden, pastor în Keene, Texas, cu ocazia sesiunii Conferinței Generale A.Z.S.

în românește

A. Ionică

PROFETIE ȘI ISTORIE

Dintre personajele Bibliei, poate nici unul nu este mai interesant și mai captivant ca Cir, sub aspectul împlinirii unei profetii, făcută cu aproape un secol și jumătate înainte de nașterea lui, și de lucrarea ce urma să o facă el. Profesia spusese despre el: „Eu zic despre Cir: El este păstorul Meu, și el va împlini toată voia Mea; el va spune despre Ierusalim: „Să fie zidit iarăși!" Și despre Templu: „Să i se pună temeliele". Așa vorbește Domnul către unsul Său, către Cir, pe care-l ține de mînă, ca să doboare neamurile înaintea lui, și să dezlege brîul împăraților, să-i deschidă porțile, ca să nu se mai închidă". Is. 44, 28; 25, 1.

Ceea ce ne atrage atenția încă de la început, sînt cele două fapte demne de reținut: 1. Se face cunoscut numele celui ce avea să fie chemat, ca să libereze pe captivii poporului Israel, care de șaptezeci de ani se găseau, risipiți în întinsul imperiu Medo-Persan: și 2. Se spune cu exactitate, felul cum avea să cucerească marea cetate și capitala a imperiului.

Istoria ne spune că Cir, pe atunci comandantul suprem al armatelor medo-persane, ajunsese în fața cetății și armatele sale tăbăriseră în afara zidurilor. Babilonienii, însă nu se temeau. Zidurile de apărare ale metropolei, îi ofereau o asigurare deplină. Aveau provizii strînse pentru douăzeci de ani și Belșatar, împreună cu toți curtenii săi, era în plină sărbătoare a lumii Tamuz, sărbătoare însoțită de beții și petreceri din cele mai degradante.

Se cunoaște cum acest mare comandant și strateg militar, a folosit cei doi ani de asediu și cum a pus armatele sale să sape șanțuri adinci în jurul cetății. Și într-o noapte, cînd toată cetatea — în sărbătoare — era dedată beției, digurile care despărteau fluviul Eufrat de șanțurile săpate de armatele lui Cir, au fost rupte și apele Eufratului au năvălit cu putere în șanțurile lungi și adinci din jurul cetății. Ocrotiți de întuneric și într-o tăcere generală, armatele au coborât în albia fluviului și pe sub porți, fără greutate, au pătruns în cetate. Soldații de pază de la porți și de pe ziduri au fost lichidați fără opunere. Și mai înainte ca soții să ajungă la palat și să anunțe pe Belșatar de prăpădul care li se întimplase, Cir, împreună cu comandanții și armatele sale, puseseră deja stăpînire pe palatul imperial, care numai cu câteva minute mai înainte, nu știa ce să mai născocască pentru a batjocori și a insulta pe Dumnezeu cerului și al pămîntului.

Cînd au ajuns în marea sală a festivităților — au găsit pe Daniel — profetul lui Dumnezeu — care explicase însemnătatea cuvintelor misterioase de pe zidul palatului. După ce Belșatar a fost omorît chiar în noaptea aceea și imperiul lui a fost desființat, se spune că Daniel a arătat lui Cir sururile profetice care vorbeau despre el, pe nume și despre cucerirea Babilonului de către el. Și mai mult decît atît, i-a arătat din profetie ce lucrare avea să facă el în legătură cu poporul lui Dumnezeu aflat în captivitate și cu Ierusalimul și Templul aflate în ruine și în părăsire. Cir a fost atît de impresionat de aceste profetii, care îi arătau pe nume și care prevedeau ce avea să facă el, încît a semnat cu plăcere și cu recunoștință decretul de eliberare a captivilor și construirea Templului din Ierusalim pustiit și ars fără milă de către Nebucadnezar.

Raportul biblic în legătură cu acest eveniment istoric și profetic

spune următoarele: „În cel dintîi an al lui Cir, împăratul Perșilor, ca să se împlinescă Cuvîntul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cir, împăratul perșilor care a pus să se facă prin viu grai și prin scris această veste în toată împărăția lui: „Așa vorbește Cir, împăratul Perșilor: Domnul, Dumnezeu cerurilor, mi-a dat toate împărățiile pămîntului, și mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim în Iuda. Cine dintre voi este din poporul Lui, Domnul, Dumnezeu lui, să fie cu el, și să plece“ 2 Cron. 36, 22—23.

Dar cum a ajuns Cir împărat? Istoricul antichității, Herodot, numit și Părintele istoriei relatează pe cit de interesant, pe atît de emoționant, această povestire. În această relatare putem vedea că vrăjmașul lui Dumnezeu și al oamenilor nu a stat nepăsător față de această profetie care prezicea eliberarea captivilor Domnului și reconstrucția Templului din Ierusalim. Și de astă dată, ca și altă dată, el a depus toate eforturile ca să zădărnicească planurile de iubire și de mîntuire ale lui Dumnezeu. Prin toate acestea el căuta să se împotrivescă pregătirii căii pentru venirea Marelui Răscum-părător și Mîntuitor, Isus Hristos. Cum ar fi vrut el ca poporul să nu se mai întoarcă, Templul, cu jertfele lui care aduceau aminte de Marea jertfă a răscum-părării oamenilor, să nu se mai reclădească și calea pentru venirea Răscum-părătorului să fie barată pentru totdeauna! Dar Dumnezeu veghează asupra Cuvîntului Său. Profetiile Lui s-au împlinit cu credincioșie. Și cu toate eforturile celui rău, profetia făcută cu aproape o sută cincizeci de ani mai înainte de nașterea lui Cir s-a împlinit și voia lui Dumnezeu a fost adusă la îndeplinire. Herodot relatează următoarele, desigur, fără să știe de profetie:

„Astiag, împăratul Mediei, avea o fiică cu numele Mandane căsătorită cu Cambise, un tînăr dintr-o bună familie persană. La un moment dat s-a aflat că frumoasa Mandane, care cu soțul ei Cambise locuiau în Persia, urmează să nască. Tatăl Mandanei, bănuind că această naștere ar putea să-i încurce socotelile, în legătură cu drepturile la domnie, a rugat tînăra pereche să vină în Media și viitoare mamă să fie îngrijită la palat. Noul venit pe lume era un băiețel de toată drăgălăsenia. După ce totul a trecut cu bine, Astiag a rugat din nou perechea princiară să mai lase copilul la ei ca să fie îngrijit de împărăteasă. Nebănuind nimic, perechea princiară s-a întors în Persia, pentru ca numai la câteva săptămîni să li se trimită trista veste că băiețelul lor s-a îmbolnăvit subit și cu toate îngrijirile date nu a putut fi salvat de la moarte.

Ce se întimplase însă în realitate? Astiag, adică bunicul, a chemat pe un general de al său de încredere cu numele de Harpagus, i-a dat copilul, și i-a spus să-l omoare. Lui Harpagus i-a venit greu să facă așa ceva. În brațele lui erau un copilăș de toată drăgălăsenia și nevinovat. Cum putea să scape el de o așa răspundere? A chemat la el pe administratorul turmelor împăratului și i-a dat poruncă să ducă băiețelul pe munți pe unde erau turmele și să-l părăsească acolo pentru ca să fie mîncat de lupi.

Cînd acesta a ajuns acasă cu copilul, și-a găsit soția în mari plîsete și doliu. În timp cît el fusese plecat la palat, soția îi născuse un băiețel și în mai puțin de cîteva zile copilul murise.

Împreună cu soția, ei au făcut următorul plan: au schimbat hăinuțele copiilor, și pentru că locuiau retras în munți și nimeni nu știa ce se întimplase, au trimis vorbă generalului Harpagus că ordi-nul a fost executat. Și așa, micuțul Cir, căci acesta îi era numele băiețelului, a scăpat cu viață. Ce va aduce oare viitorul? Cum avea să se împlinescă profetia cînd Cir era copilul unui simplu administrator, crescînd departe de palat în locuri retrase și aproape sălbatice?

Atît administratorul, cît și soția lui, neștiind nici măcar cum îl cheamă pe băiat, i-au pus numele de Darce. Așadar, Cir era cu totul uitat și necunoscut.

Cam în același timp după încercarea de a nimici pe Cir, împărăteasa a născut și ea un fiu. Băiețelul, acesta s-a dovedit a fi slab și bolnăvicios. Socotînd că viața de afară, viața în aer curat are să-i folosească, Astiag și soția, au chemat pe administrator, și i-au incredințat copilul ca să-l îngrijească și să-l crească în aer liber. În timpul acesta, Darce, sau după numele lui adevărat, Cir, avea deja 10 ani.

Într-o zi, copiii din acea localitate îndepărtată, au început să se joace de-a împăratul. Și toți au strigat: „Darce să ne fie împăratul“. În calitatea lui de împărat, Darce a poruncit supușilor săi să adape turmele sale. Joaca era frumoasă, dar fiul împăratului Astiag, știindu-se cine era el, și cine era celălalt, nu a vrut să execute. Și atunci, Darce, l-a pedepsit, aplicîndu-i cîteva bice. Desigur, vestea a ajuns la palat și atît administratorul cît și Darce au fost chemați la palat. Dar Darce a explicat fără teamă și cu îndrăzneală că nici un împărat nu trebuie să îngăduie neascultare la vreunul din supușii săi.

Felul de prezentare al copilului, explicațiile lui îndrăznețe, aspectul lui exterior au trezit în împărat nu numai furie, dar și dorința de a cunoaște mai mult despre acest băiat care a îndrăznit să biciuiască

(continuare în pag. 17)

În Biblie, copiii lui Dumnezeu li se poruncește să fie sfinți, să fie un popor sfințit în Dumnezeu (vezi Exod 9, 14, 28, 41). Expresia ebraică „Kadosh” sau „Kadesh” este redată prin „sfințit”, sfințenie, sfințit. Toate au aceeași rădăcină în ebraică, care apare în diferite forme de peste 800 de ori în Biblie. Expresia grecească pentru „a sfinți” este „hagiazō” sau „hagios”, și este tradus prin „sfințenie, a sfinți, sfințire, sfinți”. În limba greacă toate au aceeași rădăcină și se găsesc de 243 de ori în Noul Testament.

Înțelesul de bază a expresiei ebraice este acela de a fi pus de o parte, separat de păcat, pentru Dumnezeu. Cei care sînt acum sfinți aparțin lui Dumnezeu. Tot ce este pus de o parte pentru folosul și în serviciul lui Dumnezeu, se spune că este sfințit sau sfințit. Un lucru sau o persoană devin sfințe prin dedicare sau consacrare lui Dumnezeu. Nici unul, nici altul nu este sfințit sau sfințit în sine. Sfințirea este o calitate a vieții în virtutea apropierii de Dumnezeu. Această apartenență, această dependență de Dumnezeu, este de cea mai mare importanță în a înțelege ce înseamnă sfințirea.

Noțiunea de sfințenie sau sfințire este folosită atât pentru lucruri cât și pentru persoane. Locul în care Dumnezeu își manifestă prezența este un „pămint sfințit” (Ex. 3, 5). Cortul Întîlnirii și Templul cu tot mobilierul și cu toate vasele erau sfințe deoarece erau puse de o parte pentru slujirea lui Dumnezeu. Ele îi aparțineau. Sabatul este sfințit (vezi Exod 20, 8—11), o zi pusă de o parte pentru Dumnezeu. Nici o altă zi nu are această destinație. Zecimea este sfințită sau sfințită pentru că a zecea parte din avutul și venitul omului aparține lui Dumnezeu.

„Pune-Mi de o parte ca sfințit pe orice întîi născut... este al Meu” (Ex. 13, 2). Aceasta nu înseamnă că întîiul născut era superior din punct de vedere moral sau spiritual față de restul familiei. Întotdeauna sfințirea exprimă o relație cu Dumnezeu. Despre poporul Israel se spune că era sfințit deoarece erau poporul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a răscumpărat din robia Egiptului. Din acest moment înainte ei erau puși de o parte dintre toate națiunile și idoli din jurul lor (Exod 19, 6; Lev. 20, 24). Ei trebuiau să recunoască iubirea Sa suverană și domnia asupra lor. Dreptul lui Dumnezeu la ascultarea lor se baza pe apartenența lor de El și pe faptul că El le aparține.

Isus spunea despre Sine: „Și Eu insumi Mă sfințesc pentru ei ca și ei să fie sfințiți prin adevăr” (Ioan 17, 19). Domnul Hristos nu vorbește aici despre dezvoltarea Sa morală deoarece El era fără de păcat. Însă S-a pus pe Sine de o parte, S-a consacrat pe Sine pentru lucrarea Sa sfințită. S-a dedicat pe

Sine scopului Tatălui Său pentru mîntuirea lumii.

Același lucru este adevărat despre biserica lui Dumnezeu. Ea a fost răscumpărată prin singele lui Hristos. Dumnezeu cere întreaga ei supunere. Creștini fiind mărtu-

te transforma mai mult din punct de vedere moral și spiritual decît conducerea și controlul lui Dumnezeu și al Duhului Său cel Sfințit în viață? Creștinul sfințit nu înlătură niciodată de la conducerea vieții sale pe Dumnezeu sau pe Duhul

Neprihănirea prin credință (XIII)

Semnificația biblică a sfințirii

risim această apartenență divină cu toată inima și cu toată ființa noastră. Din același motiv în Noul Testament creștinii sînt numiți „sfinți”. Cuvîntul „sfințit” este expresia cea mai frecvent folosită de creștini deoarece înțelesul de bază este acela de a fi consacrat lui Dumnezeu.

„Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți” (1 Cor. 1, 2; vezi și Rom. 1, 7). Dreptul lui Hristos asupra tuturor creștinilor adevărați ce aparțin lui Dumnezeu întrece oricare alt drept. Dacă Dumnezeu nu ar fi reușit să răscumpe pe om la cruce, atunci El nu ar fi avut nici un drept de proprietate asupra lor. Omul nu ar fi putut fi sfințit, n-ar fi putut fi sfințit deoarece el ar fi fost încă străinat de Dumnezeu. Dacă omul nu recunoaște dreptul de proprietate al lui Dumnezeu asupra lui cu tot ce este și are el, nu poate fi sfințit, oricît de bun ar fi din punct de vedere moral.

Apostolul Ioan, în cartea Apocalipsului, scrie despre Dumnezeu că pune „pecetea pe fruntea slujitorilor Dumnezeuului nostru” și că: aceștia „aveau scris pe frunte Numele Său și Numele Tatălui Său” (Apoc. 7, 3; 14, 1). Noi scriem numele nostru pe cărți sau pe lucruri care ne aparțin. Tot astfel și Isus Hristos își scrie numele pe fruntea celor care îi aparțin. Sabatul este „un semn după care se va cunoaște că Eu sînt Domnul care vă sfințesc” (Exod 31, 13), adică semnul proprietății lui Dumnezeu. Textul nu spune că ținerrea Sabatului sfințește pe om, ci că este un semn care ne arată că Dumnezeu face această lucrare de sfințire. Ascultarea poruncii a patra va fi în final o încercare pentru cei care în adevăr aparțin pe deplin lui Hristos. Această încercare va fi atât de categorică, de crucială încît numai cei ce sînt pregătiți să facă o astfel de consacrare deplină cu toată ființa lor, vor asculta porunca.

O viață sfințită aduce totul într-o bună și dreaptă relație cu Dumnezeu. Aceasta va fi ceva normal și spontan, astfel încît cei care fac acest act de ascultare deplină vor trăi în armonie cu Hristos. Ce poa-

Său cel sfințit. Ceea ce poate să ne facă invincibili, este faptul că Dumnezeu ne ține strîns, și nicidecum că noi ne ținem strîns de Dumnezeu.

Sfințirea nu este niciodată o lucrare realizată de om. Ea nu este o calitate pe care omul o are în el și care pornește de la el, ci o calitate a vieții ce derivă de la Dumnezeu. În consecință, cu cît trăim mai mult ca creștini, cu atît depindem mai mult de Hristos. Sfințirea este dependentă de aceeași sursă de care depinde și îndreptățirea, și anume participarea în viața lui Isus prin credință. Îndreptățirea împărțită nu este nicidecum o calitate a vieții dată separat de Isus, așa cum nu este nici îndreptățirea atribuită. Prima dintre ele ne vorbește despre proprietatea și controlul lui Hristos; cea de-a doua despre neprihănirea lui Hristos pusă în dreptul nostru. Ambele ne cer să luăm prîvia de la eul nostru și s-o îndreptăm spre Hristos cel viu. Există o dependență în continuă creștere de Hristos.

„Nici măcar un fir de egoism nu trebuie pus în țesătura caracterului pe care o realizăm. (E. G. White, Notebook Leaflets. „A Deeper Experience”).

În Scriptură sfințirea este atât o lucrare terminată, cît și o lucrare continuă. Nu există un asemenea lucru ca o sfințire parțială. Aparținem în întregime lui Hristos, din momentul nașterii din nou și pînă la sfîrșitul vieții.

„Către Biserica lui Dumnezeu care este în Corint, către cei ce au fost sfințiți în Hristos Isus, chemați să fie sfinți” (1 Cor. 1, 2).

„Și voi, prin El sînteți în Hristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” (vers. 30).

„Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți, în Numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeuului nostru” (cap. 6, 11). Folosirea timpului aorist (indefinit) nu definește o sfințire parțială, o consacrare parțială, o aparținere parțială de Dumnezeu. În Biblie, sfințirea este în mod frecvent ilustrată prin legătura căsătoriei; o viață întreagă de reciprocă aparținere. În relația omului

cu Dumnezeu nu există o apartinență parțială, tot așa cum nu poate fi vorba de așa ceva într-o căsătorie. A aparține unui singur soț sau soție numai o singură zi pe săptămână, aceasta nu este căsătorie. A aparține lui Dumnezeu doar o zi pe săptămână, din șapte acestea nu este sfințire. Sfințirea înseamnă întotdeauna o experiență totală a apartinerii de Dumnezeu. Această apartinență este desăvârșită la convertire și ar trebui să rămână astfel tot restul vieții.

Aceasta nu înseamnă negarea nevoii de creștere. Dar creșterea se află totdeauna în această relație și întotdeauna în afara ei. Folosirea verbului grecesc la timpul prezent ne vorbește despre o lucrare continuă.

„Sfințește-te prin adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17, 17).

„Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin” (1 Tes. 5, 23).

„Eu însumi Mă sfințesc pentru ei” (Ioan 17, 19); aceasta înseamnă că lucrarea de consacrară este o experiență continuă ce durează toată viața. Nu există o finalitate a sfințirii în această viață. Nu există o finalitate în a cultiva o grădină. Nu ne putem baza numai pe faptul că am plantat flori și legume. Zile sau săptămâni de neglijență vor produce o recoltă de buruieni.

Nu este suficient să găsești ușa mântuirii și să intri pe ea. Îndreptățirea nu este o finalitate în sine, ci un mijloc ce duce spre sfârșit, poarta spre o viață întreagă de apartinență de Dumnezeu. Pocăința, nașterea din nou, botezul: aceste experiențe reprezintă începutul căii creștine. Începem ca prunci în Hristos. Creșterea necesită o hrănire continuă. Dacă ne bazăm numai pe convertirea ce a avut loc cândva în trecut, vom înceta să creștem. Atunci când o persoană având o educație își închipuie că stăpânește toate domeniile cunoașterii, încetează să mai învețe. Cu toate acestea, cu cât studiază mai mult, cu atât recunoaște și mărturisește că cunoaște atât de puțin.

Deci, această lucrare continuă nu se realizează spre sfințire ci în sfințire. Aceasta înseamnă că învățăm continuu și că menținem continuu supunerea noastră de consacrară noastră față de Dumnezeu. Pe măsură ce ne apropiem de Hristos ne dăm seama cât de departe sîntem de ideal și cât de mult și multe sînt în Hristos și pe care am dorj să le avem. Este atât de mult din chipul și caracterul lui Dumnezeu pe care noi nu le avem încă.

Un creștin blocat, împotmolit din punct de vedere spiritual se află într-o poziție periculoasă. El poate fi împins pe o linie secundară de descărujările și greutățile ce-i stau în cale. El poate fi abătut de ispitele lumii, ale cărnii și ale răului. Este o problemă serioasă aceea de a te consacra zilnic lui Dumnezeu. Pe măsură ce Hristos conti-

nuă să-și extindă dreptul, proprietatea asupra tuturor domeniilor vieții, creștinul recunoaște acest lucru și i se supune. A crește în sfințire înseamnă a umbla cu Hristos și a deveni tot mai mult asemenea Lui.

„Cînd vorbesc despre „creștere în har” nu înțeleg decît o creștere în mărimea, țaria, vigoarea și puterea harului pe care Duhul Sfînt îl sîdește în inima credinciosului... Susține că pocăința, credința, speranța, iubirea, umilința, zelul, curajul ș.a. pot fi mici sau mari, puternice sau slabe, viguroase sau plîpînde, și pot varia mult la același om în diferite perioade ale vieții sale. Cînd vorbesc despre un om spunînd că el „crește în har”, înțeleg prin aceasta că simțul păcatului devine mai adînc, credința mai puternică, speranța mai strălucitoare, iubirea mai cuprinzătoare, iar mintea sa se oprește mai mult asupra celor spirituale. El sînteste mai mult puterea dumnezeirii în inima sa. El manifestă o parte mai mare din ea în viața sa. El merge din țarie în țarie, din credință în credință și din har în har (J. S. Ryle „Holiness” pag. 85).

O viață de sfințire nu înseamnă o ascultare de sclav față de preceptele Legii. Numai în măsura în care recunoaștem această proprietate și filiațiune divină, schimbarea morală are un aspect creștin. A fi drept întrece facerea de bine. Semnul unui om sfințit nu este numai acela că face fapte bune. Sfințirea este participarea prin credință la viața lui Hristos prin Duhul Sfînt. Din aceasta creștinul își extrage motivat scopurile sale și modul de viață. Tot ceea ce Domnul nostru Isus Hristos dorește este totala noastră punere la dispoziție. După cum omul bolnav care primește viață nouă, este capabil de progres, de schimbare, de la boală la sănătate, tot așa este și cu sfințirea. Noi trăim mai mult și tot mai mult, în toate situațiile vieții această nouă viață de la Hristos. El ne ocrotește pe cale. Noi umblăm cu Dumnezeu, așezîndu-L întotdeauna înaintea noastră. Ne bucurăm în mod obișnuit de liniște lăuntrică, un simțămînt activ al prezenței lui Dumnezeu. Simțim mîna Sa în prosperitate ca și în situații adverse, în boală ca și în sănătate, în bucurie ca și în durere. Auzim vocea Sa vorbindu-ne prin Cuvîntul Său.

Găsim fericirea în comuniunea cu El. Putem spune din inimă: „Este bine pentru mine să mă apropii de Dumnezeu. Nu este nimic pe pămînt pe care să-l doresc mai mult decît pe Tine”. Domnul Isus este obiectul suprem al iubirii și devoțiunii noastre.

„Deci dacă ați înviat împreună cu Hristos să umblați după lucrurile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gîndiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pămînt. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hris-

tos în Dumnezeu. Cînd Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Col. 3, 1—4).

„A te baza pe neprihănirea lui Isus este atît începutul cît și sfîrșitul... Sfințirea... nu este un proces moral, ci înseamnă a fi sfințit în Hristos și a avea o parte, prin credință, în neprihănirea Sa... Totul depinde de Hristos”. „Odată ce îl am pe Isus nu mai trebuie să mă mai îngrijoresc de sfințirea mea, nu, ci merg înainte socotind toate lucrurile ca fiind o pierdere față de cunoașterea lui Isus Hristos, Domnul meu” (Berkouwer op. cit. pag. 105).

În toată viața noastră de creștin există o progresivă restaurare a chipului lui Dumnezeu în noi.

„Sînt incredințat că Acela care a început în voi această lucrare bună o va isprăvi pînă în ziua lui Isus Hristos.” (Filip. 1, 6).

A crește în har înseamnă a crește în Isus. Ne credem tot mai mult în El în fiecare zi. Sîntem altoiți în Hristos așa cum este mîlădița prinsă de viță. Ne hrănim în Isus și trăim prin El. Sîntem într-o relație cu Hristos asemenea celei de căsătorie, iar viețile noastre sînt modelate după El. Nu doar încercînd să ne conformăm viețile noastre unor rînduiești ci prin deschiderea vieții noastre influenței Dătătorului vieții, putem crește în asemănarea cu El. Primim viața Sa așa cum plantele primesc lumina soarelui. A-L dori pe Domnul nostru, a-L căuta, a-L înțelege, a te încrede în El și a-ți deschide inima și a-L iubi aceasta este credința.

„O sfințire progresivă trebuie să păstreze ferestrele credinței deschise pentru harul lui Dumnezeu... Orice „strădanie”, în această direcție își primește conținutul din faptele harului. Nu activitatea aceasta este respinsă de Scriptură, ci numai acea activitate ce nu poate fi considerată ca aducînd creșterea în har sau perfecțiunea sfințeniei în frica de Dumnezeu. Programul la care ne referim aici este ca și rodul mîlădiei în vie... Toată activitatea și progresul ulterior trebuie să poarte această amprentă. (idem, pag. 107—108).

Trebuie să acordăm atenția cuvenită studiului Cuvîntului și rugăciunii. Trebuie să economisim timpul. Orice tărăgănare în lucrurile Domnului trebuie înlăturată ca o plagă. Multe lucruri își impun greutatea de griji și neliniște asupra noastră. Există ispița de a ne angaja în atît de multe probleme trecătoare încît să nu mai avem nici un moment liber pentru viața personală intimă cu Dumnezeu.

„Marea și cereasca binecuvîntare a sfințirii este rodul unității noastre cu Hristos”...

în românește
G. Popa

Metodologia reformei sanitare (II)

Nivelul spiritual al unei biserici sau comunități, depinde de spiritualitatea fiecărui membru în parte după cum țaria unui lanț depinde de țaria fiecărei zale. Cum „Biserica nu este o galerie de artă a sfinților ci mai degrabă un spital pentru cei bolnavi-păcătoși” (L. B. pag. 279/1979), ne dăm seama că într-o comunitate, cu cât numărul membrilor sfinți și desăvârșiți va fi mai mare, cu atât nivelul ei spiritual va fi mai ridicat și influența ei va fi mai puternică în favoarea adevărului, iar planul lui Dumnezeu pentru mintuirea omenirii, ajunge mai repede la îndeplinire. Dacă în Sodoma și Gomora ar fi existat măcar zece oameni evlavioși, poate că cetățile acestea ar fi fost în ființă și astăzi. Dar n-a fost așa. Cum ar putea fi atunci interpretată atitudinea cuiva care, presupunând că a înțeles adevărul într-o problemă — fie chiar reforma sanitară, — și ajunge la concluzia că a urcat o treaptă mai sus decât frații săi, se retrage din mijlocul lor pentru simplul motiv că ceilalți nu-i împărtășesc vederile? Să urmărim pilda bărbatilor credincioși din vechime.

Patriarhul Iacob a fost moștenitorul făgăduințelor făcute de Dumnezeu lui Abraam și Isaac. De la el însă, aceste binecuvântări nu s-au mai transmis la singular, ci au devenit moștenirea celor doisprezece fii ai săi, care au rămas uniți alcătuind poporul Israel — poporul ales. Într-o ocazie însă, Levi și Simeon s-au răzburat în mod sîngeros pe sihemiți pentru necinstirea soriei lor Dina. Ceva mai firziu, zece frați vind pe preț de argint pe Iosif, fratele lor, fără nici un motiv, și erau foarte aproape de a-l ucide. După trecerea anilor însă, lucrurile se schimbă. Iosif își dovedește din plin calitățile sale spirituale deosebite și datorită intervenției divine, ajunge protectorul Egiptului. N-ar fi decît logic ca Iosif, atît de mult încercat și dovedit foarte bun, să moștenească singur binecuvîntările tatălui său Israel. De ce să fie el pus alături de niște vînzători? În ciuda faptului că chiar tatăl său îl numește „domnul fraților săi” (Gen. 49, 26), el nu reține pentru sine nici un avantaj deosebit. Identificarea cu frații săi merge atît de departe, încît acceptă ca cei doi fii ai săi, să fie trecuți în rîndul lor, deși aveau și alte perspective prin mama lor care era de origine prințiară. El nu vrea să-și amintească de tristețile sale experiențe, ci vede mîna lui Dumnezeu care s-a folosit de el pentru salvarea vieții fraților lui și a familiilor lor. „Iosif le-a zis: „Fiți fără teamă căci sînt eu oare în locul lui Dumnezeu? Voi negreșiți, V-ați gîndit să-mi faceți rău, dar Dumnezeu a schimbat răul în bine ca să împlinescă ceea ce se vede azi și anume să scape viața unui popor în mare număr. Fiți dar fără teamă, căci eu vă voi hrăni pe voi și pe copiii voștri”. Și i-a mîngîiat cu vînturile acestea și le-a îmbărbătat inimile”. Gen. 50, 19—21.

Mai mult chiar, el a pus pe frații săi să jure, că la ieșirea din Egipt, vor duce împreună cu ei și osemintele lui, ca nici măcar atunci, să nu fie despărțit de ei. „Chiar dacă a fost onorat în țara faraonilor, Egiptul a fost pentru el totuși, locul exilului său; ultimul act al vieții sale a fost un simbol al faptului că el și-a legat soarta sa de aceea a poporului Israel”. L. B. pag. 387 ed. 1979.

Ce efect au avut toate aceste lucruri asupra fraților lui? Ele au dus la pocăința profundă a lor, la ridicarea lor la un așa nivel spiritual, încît s-au ridicat la vrednicia ca numele lor să fie înscrise pe cele douăsprezece porți ale Noului Ierusalim și pentru veșnicie, mintuiții să vorbească între ei de poarta lui Ruben, Simeon sau Levi. Apoc. 21, 12. Ce seceriș ar fi cules însă, dacă Iosif cel bun și sfințit ar fi părăsit pe frații lui, țintind să ajungă el însuși tatăl unui popor sfințit?

Marele profet Ilie, a trăit într-o epocă de mare apostazie, cînd cultul baailor și al zeilor sidonieni, tîndea să înlocuiască cultul lui Iehova, datorită influenței Izabelei, nevasta regelui Ahab. El duce o luptă teribilă, cu riscul vieții, pentru cauza lui Dumnezeu. El o duce însă dinlăuntru și nu din afara poporului Israel. Niciodată nu s-a considerat rupt de

acest popor care nu era deloc bun și sfințit. În rugăciunea sa, el zice: „Doamne, Dumnezeu lui Abraam, Isaac și Israel! Fă să se știe astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sînt slujitorul Tău și că toate aceste lucruri le-am făcut după porunca Ta. Ascultă-mă Doamne, ascultă-mă pentru ca să cunoască poporul acesta că Tu Doamne ești adevăratul Dumnezeu și să le întorci astfel inima spre bine”. 1 Imp. 18, 36—37.

Iona refuză să meargă la Ninive cu solia salvării, pentru că nu putea concepe ca alții să o ia înaintea poporului său.

Lui Moise i se face chiar propunerea de a se despărta de poporul care se închina vitelului de aur, sub făgăduința că el va alcătui împreună cu urmașii lui, poporul ales. „Acum lasă-Mă; minia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui; dar pe tine te voi face strămoșul unui neam mare”. Exod 32, 10. Dar Moise nu acceptă oferta Domnului. El știe că și israeliții erau urmașii lui Abraam, părințele credincioșilor și prietenul lui Dumnezeu, dar aceasta nu era o garanție pentru sfințenia urmașilor. De asemenea credința sa nu putea fi o garanție că urmașii lui vor fi mai buni decît sînt acum israeliții. Singura soluție pe care o are în vedere, este numai pocăința și iertarea, iar dacă nu, cere să împărtășească soarta lor. „Ah, poporul acesta, a făcut un păcat foarte mare! Și-au făcut un dumnezeu de aur. Iartă-le acum păcatul! Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta pe care ai scris-o”. Exod 32, 31—32. Așadar, el se identifică cu poporul stricac, și insistă pentru primirea lui. Nu fără temei, apostolul Pavel zice despre el: „a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu, decît să se bucare de plăcerile de o clipă ale păcatului” Evrei 11, 25.

Să urmărim rugăciunea lui Daniel din cap. 9, 3—20: „Noi am păcătuit, am săvîrșit nelegiuire, am fost răi și îndărătnici, ne-am abătut de la poruncile Tale și orînduirile Tale... (v. 5). Pe cînd vorbeam eu, mă rugam, mă mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel, și îmi aduceam cererile înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele cel sfințit al Dumnezeului meu... (v. 20). Astfel ei se identifică cu poporul său, cu păcatele lui (la care nu contribuise), suferințele și pocăința lui.

Înțelegem din aceste puține exemple prezentate, că atunci cînd există deficiențe, soluția nu este părăsirea Bisericii, ci dimpotrivă, apropierea de cei căzuți pentru a-i ridica. Schimbarea inimii și nu a organizației. Să nu uităm că sigiliul lui Dumnezeu a fost pus pe fruntea acelor care „suspină și gem din pricina uriciunilor care se săvîrșesc” (Ezech. 9, 4) și nu a celor care se retrag și critică.

Situația Bisericii Advente se suprapune exact cu cele expuse mai sus. Ea se identifică cu cea de a șaptea perioadă — Biserica Laodiceea. A apărut la o dată profetică și are o misiune profetică. Ea încheie istoria bisericăscă și după ea nu urmează o alta. Cînd nu va mai fi ea, Dumnezeu nu va mai avea pe pămînt nici o biserică pentru că sfeșnicul ei nu mai este încredințat alteia.

Starea ei, după descrierea Martorului Credincios, nu este ideală; de aceea o mustră, o îndeamnă, îi oferă soluții, — aur curățit prin foc sau credința care lucrează din dragoste, haina albă a îndreptării prin credință și alifia Duhului Sfințit care să-i lumineze ochii. O pedepsește pentru că o iubește. Scopul tuturor acestor lucruri este unul singur: „fii plin de rivnă dar, și pocăiește-te”. Bate la inimă, și în final, arată ce vor câștiga biruitorii (pentru că ei, fără îndoială, vor exista) Apoc. 3, 13—22.

„Dumnezeu are o Biserică pe pământ care este poporul Său ales și care păzește poruncile Sale. El nu conduce niște turme de oi rătăcite, una ici și alta colo, ci un popor. Adevărul este o putere sfințitoare; dar comunitatea luptătoare, nu este Biserica triumfătoare. Există neghină printre grii! „Vrei să mergem ca s-o smulgem?”. Așa întrebau servii dar stăpînul le-a răspuns: „Nu, pentru ca nu cumva smulgînd neghina, să smulgeți și griul împreună cu ea”. Matei 13, 28—29. Năvodul Evangheliei nu prinde numai pești buni ci și răi și numai Domnul cunoaște pe cei ce sînt ai Săi”. (2 TT/252). „Slăbită și supusă posibilităților de a greși, avînd fără încetare nevoie de a fi avertizată și sfătuită, Biserica este totuși obiectul celei mai mari preocupări a Domnului Hristos. El face experimentări ale harului asupra inimilor oamenilor și săvîrșește așa fel de transformări, încît îngerii rămîn uimiți și dau pe față bucuria lor în cîntări de laudă. Ei se bucură la gîndul că oameni supuși greșelii și păcătoși, pot fi așa fel transformați”. Idem p. 258. „Noi nu putem intra într-o nouă organizație, aceasta ar însemna o cădere de la adevăr”. idem, p. 253.

Referindu-se la cei care au părăsit platforma adevărului Bisericii, serva Domnului adaugă: „Acea care au vestit că comunitatea Adventiștilor de Ziua a Șaptea este Babilon, au făcut un fel de „Mărturie” spre a sprijini poziția lor; dar de ce nu vestesc ei ceea ce de ani de zile a fost povara soliei mele: unitatea comunității? De ce nu citează ei cuvintele îngerului „stringeți rîndurile, stringeți rîndurile”? De ce nu repetă povața și recunoașterea principiului că 'unirea face puterea, iar despărțirea aduce slăbirea'? Acei oameni au dus o astfel de solie, care dezbină comunitatea și ne face de ocară în fața vrămașilor adevărului. Într-o astfel de solie se dă pe față lămurit lucrarea înșelătoare a marelui înșelător, care caută să împiedice comunitatea de a ajunge la o unire desăvîrșită. Acești învățători, urmează după lumina scintelilor aprinse de ei înșiși și se conduc după judecata lor independentă și amestecă adevărul cu noțiuni false. Ei refuză sfatul fraților lor și ateargă pe propria lor cale, pînă ce devin tocmai după cum Satana a dorit să-i aibă — niște minți dezechilibrate”. Idem p. 251—252.

Pot exista deosebiri de vedere înăuntrul Bisericii? Negreșit că da! Ele sînt nu numai posibile, ci și necesare. Limitele gîndirii și simțurilor noastre, nu ne permit o apreciere în ansamblu și dintrodată a întregului adevăr. Cine nu-și dă seama de lucrul acesta, devine victima propriilor sale defecte și a propriului său eu. „Omul se uită la ceea ce izbește ochii”. 1 Sam. 16, 7. Din această cauză, el poate greși, și aceasta face necesar sfatul colectiv. Serva Domnului scrie: „Faptul că în poporul lui Dumnezeu nu se mai ridică nici un punct de combatere și nici o discuție vie, nu trebuie privit ca o dovadă hotărîtă că toți ar ține cu tărie la adevărata învățătură; din contră, acesta este un motiv de a ne teme că atunci nu se mai face o deosebire destul de lămurită între adevăr și rătăcire. Dacă la cercetarea Sfințelor Scripturi, nu se mai ridică nici o întrebare nouă și nu se mai iveauește nici o deosebire de păreri, care să silească pe oameni să cerceteze ei înșiși Biblia spre a fi siguri că posedă adevărul, atunci mulți vor ține și acum ca și pe vremuri, cu îndărătnicie la tradiție și nu vor ști ei îșiși ce adoră” (S. E. 270).

Este necesar ca aceste deosebiri de păreri să degereze în dezbinări și despărțiri de comunitate? Nu! Iată ce zice mai departe Serva Domnului: „Oricît de multă înțelepciune și cunoștință ar pretinde că are un om, el va fi totuși foarte neștiutor în cele spirituale, dacă nu va fi învățat de Spiritul Sfînt... Cei pocăiți într-adevăr, vor ține împreună la unitatea creștină. Fie ca nici o despărțire, să nu existe în comunitatea lui Hristos, nici o înălțare neînțeleaptă peste aceia care au primit adevărul! Blindetea lui Hristos trebuie a se da pe față în toate cite noi vorbim și facem” Idem p. 429, 430.

Sfat asemănător dă și apostolul Pavel: „Gîndul acesta dar să ne însufletească pe toți care sîntem de-

săvîrșiți; și dacă în vreo privință sînteți de altă părere, Dumnezeu vă va lumina și în această privință. Dar în lucrurile în care am ajuns de aceeași părere, să umblăm la fel”. Filip. 3, 15—16. Prin exemplul său, ne-a arătat cum trebuie să procedăm. În timp ce se afla în Antiohia, s-au ivit discuții cu privire la ceea ce trebuia păstrat de la iudaism și ce trebuia respins. Pavel era conștient de inteligența, capacitatea și erudiția sa și mai presus de toate acestea, avusese importante descoperiri cu privire la misiunea sa. El scria efesenilor: „Prin descoperire dumnezeiască am luat cunoștință de taina aceasta despre care vă scriese pricepera pe care o am eu despre taina lui Hristos”. Efes. 3, 3—4. Cu toate acestea, el nu și-a luat libertatea de a trasa o anumită linie, pînă ce n-a supus chestiunea în cauză Bisericii din Ierusalim, unde se aflau „Jacob, Chifa și Ioan, care sînt priviți ca stîlpi” (Gal. 2, 9). După deliberarea comitetului bisericii din Ierusalim, „pe cînd trecea prin cetăți, în-văța pe frați să păzească hotărîrile apostolilor și prezbiterilor din Ierusalim”. Fapte 16, 4.

Acțiunile separatiste, ostile, acele de indisciplină sau care au tendința de a destrăma și a desconsidera organizația atrage după sine disgrăția lui Dumnezeu și creează confuzii pentru cei din afară. Nici o acțiune de acest gen nu privește numai pe făptuitor, ci întreaga lucrare. „Purtarea inconsecventă a unuiu, se întinde asupra întregului grup al credincioșilor; de aceea atunci cînd cineva trece la extreme, lucrarea lui Dumnezeu are de suferit pagube mari”. D.H. p. 181, par. 330. În ce privește efectul asupra celor din afară ca și răspunderea ce le revine, mai arată: „Ușa mai este închisă într-o mare măsură, așa încît necredincioșii nu pot fi convinși de adevărul cu privire la Sabat și la apropiata venire a Mintuitorului nostru. Și cele mai prețioase adevăruri sînt date la o parte de oameni ca neavînd preț să fie ascultate. Oamenii aceia sînt amintiți ca reprezentînd și pe reformatorii în cele ale sănătății, și pe cei ce țin Sabatul în general. O mare răspundere zace asupra acelor care s-au dovedit în felul acesta o piatră de poticnire pentru necredincioși”. Idem par. 329.

Vorbînd despre adevărații reformatori, ne arată: „Reformatorii nu sînt distrugători. Ei nu vor căuta niciodată să dărîme pe aceia care nu sînt în armonie cu planurile lor și nu se conformează lor. Reformatorii trebuie să înainteze iar nu să se refragă. Ei trebuie să fie hotărîți, statornici, fermi și de neclintit; dar fermitatea nu trebuie să degereze într-un spirit de dominație. Dumnezeu dorește ca toți cei ce-I slujesc Lui, să fie tari ca o stîncă atunci cînd este vorba de principii, dar blînzi, și umiliți cu inima, cum a fost Hristos. Apoi, dacă rămîn în Hristos, ei pot face lucrarea pe care ar putea-o face El, dacă ar fi în locul lor. Un spirit aspru și osînditor, nu este necesar pentru eroismul din reformele pentru acest timp. Toate metodele egoiste în serviciul lui Dumnezeu, sînt o uriciune în ochii Lui”. 2 Tez. Mărt. p. 296.

Pe de altă parte, adunîndea la cele mai înaintate recomandări ale reformei sanitare, așa cum vom vedea mai departe, se face progresiv și pentru fiecare etapă, există făgăduința, că Dumnezeu Insuși, va descoperi Bisericii Sale ce are de făcut precum va crea și asemenea condiții pentru ca trecerea să se facă în mod corespunzător. Aceasta nu numai privind problema individuală ci chiar Bisericii, principiile reformei sanitare i-au fost dată gradat. Primii adventiști nu erau reținuți de la fumat, alcool sau carne de porc. Treptat ele au fost părăsite. A urmat apoi rîndul ceaiului, cafelei, cîrnii, excesului de zahăr sau de grăsimi. Sîntem avertizați că va veni și rîndul altor alimente pe care azi le considerăm bune. Iată de ce trebuie să ținem mereu pasul cu Biserica pentru a nu rămîne în urmă, dar nici să o luăm înainte. Pretenția unora de a rămîne pe baza principiilor de la 1844, este lipsită de temelie istoric. Pretenția altora de a se constitui ca biserică după metoda constituirii bisericii advente din bisericile existente la mijlocul secolului trecut, este netemeinică deoarece biserică A.Z.S. s-a constituit pe baza unui adevăr nou, respins

de bisericile respective, în timp ce reforma sanitară este o parte componentă a învățaturii acestei biserici, iar aici, i se dă importanța cuvenită, fiind fundamentată pe temeinice cunoștințe științifice și spirituale. Să rămânem dar tari, uniți în jurul acestei biserici care poartă pecetea lui Dumnezeu. Cine va părăsi biserica în speranța întemeierii unei alte biserici formate numai din sfinți, va constata curind că încearcă imposibilul. Dimpotrivă îndemnul Domnului este: „Eu doresc să vă uniți cu comunitatea, nu pentru că eu privesc pe toți membrii comunității ca fiind desăvârșiți, și nici pentru că v-aș considera pe voi desăvârșiți. Dumnezeu are suflete prețioase în comunitate dar există și bărbați și femei care sînt ca neghina în grâu. Domnul însă nu v-a dat nici vouă și nici vreun alflua misiunea de a spune care este neghina și care este grăul. Noi putem vedea și osîndi greșelile altora, în timp ce facem greșeli și mai mari, dar de care nu ne-am dat seama niciodată și totuși ele sînt văzute lămurit de alții. Dumnezeu cere de la tine frate, ca să dai un bun exemplu pentru lume și comunitate, o viață care să reprezinte pe Isus. Sînt datorii de împlinit și răspunderi de purtat. Lumea nu are destui creștini sinceri; comunitatea are nevoie de ei; și societatea nu se poate lipsi de ei. Rugăciunea lui Hristos pentru ucenicii Săi era: „Nu te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Isus știe că noi sîntem în lume și expuși la ispitele ei, dar El ne iubește și ne va da har ca să biruim influențele ei stricăcioase”. 5 T. p. 326.

4. Reforma inimii. „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu cea bună plăcută și desăvârșită”. Rom. 12, 2.

Pot exista multe motive pentru ca cineva să-și schimbe modul de viață sau obiceiurile. De pildă, dacă starea sănătății cuiva nu-i permite să consume anumite alimente, să bea o anumită băutură, să poarte o anumită haină, o anumită croială, sau dimensiune, să participe la anumite distracții, etc., nu o va face. Dacă posibilitățile materiale nu-i permit, este posibil ca cineva să se mulțumească cu mai puțin decît ar dori sau decît i-ar place să aibă sau să fie. Anumite interese sau împrejurări, pot face pe cineva să se comporte altfel decît îi este firea sau caracterul. Toate acestea nu înseamnă că persoana în cauză este adeptul convins al aceluși mod de a fi, sau dacă s-ar schimba condițiile care-l obligă la aceasta, nu s-ar întoarce la felul său vechi de comportament. În timpul celui de al doilea război mondial, consumul de alcool în Franța a scăzut de la 34 l/cap de locuitor, la 19 l. În 1950, s-a atins din nou cifra de 30 l. Mai mult decît atât, o restricție impusă, obosește, împovărează, devine greu de suportat după un timp mai îndelungat, încît nu rareori s-au văzut persoane care înfruntă chiar riscul vieții, consumînd pentru un timp, fie chiar numai odată, anumite alimente dăunătoare, numai pentru satisfacerea unei anumite plăceri.

Situația se complică și mai mult, cînd avem de-a face cu persoane sănătoase, mature, cărora li se cere să se supună de bună voie la anumite înfrînări, deși în experiența lor personală sau a înaintașilor lor, nu s-au constatat efecte dăunătoare alarmante. Construcția nu este metoda lui Dumnezeu. În toate ocaziile El a lăsat libertatea omului de a alege, după ce l-a avertizat și i-a arătat mai dinainte binecuvîntările sau pierderile ce urmează ascultării sau neascultării. „Iau astăzi cerul și pămîntul martor împotriva voastră că și-am pus înainte viața și moartea, binecuvîntarea și blestemul. Alege viața ca să trăiești tu și sămînta ta”. Deut. 30, 20.

În Ierusalim se aflau mulți suferinzi în pridvoarele scăldătorii Betesda. Printre ei, se afla un slăbănog a cărui suferință de 38 de ani, l-a adus la mare nepuțință. Și totuși, el a fost adus aici în speranța că va reuși odată să se arunce în scăldătoare primul, după tulburarea apei. Nu știm de cînd zăcea acolo, dar știm că înima sa ardea de dorința de a se face bine. „Isus cînd l-a văzut zăcînd și fiindcă știa că este bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te

faci sănătos?” Ioan 5, 6. Întrebarea pare de prisos. Oare nu acesta era motivul pentru care se găsea acolo? Și totuși, cînd l-a întîlnit la Templu, Domnul i-a mai zis: „Iată că te-ai făcut sănătos. De acum să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întîmple ceva mai rău”. Ioan 5, 14. Aceasta înseamnă că întrebarea cu privire la dorința lui după sănătate, viza de fapt dorința lui de a trăi în conformitate cu legile sănătății după obținerea vindecării. Există destul de mulți oameni care doresc cu ardoare vindecarea de suferințele provocate de obiceiurile lor dăunătoare, dar nu cu intenția de a renunța la ele, ci dimpotrivă, pentru a continua să ducă o viață păcătoasă. Nu rareori se întîlnesc bolnavi care consultă medicul pentru că nu mai pot să bea, sau care țin să li se precizeze despre un anumit regim, cam cît timp trebuie să se abțină de la băuturi alcoolice, de la anumite mîncăruri dăunătoare, de la cafea, etc. Cineva a fost foarte surprins cînd medicul i-a spus că nu i-a prescris nici un regim, ci un nou mod de viață pe care este dator să-l respecte atîta timp cît vrea să fie sănătos.

De aceea succesul unei adevărate reforme, constă în „înnoirea minții”, în schimbarea concepției, în convingerea lăuntrică despre necesitatea ei. Apostolul Pavel merge chiar mai departe: „tot ce nu vine din încredințare (din convingere) este păcat” Rom. 14. 23.

Serva Domnului spune: „Reforma nu constă în schimbarea celor din afara. Adevăratul creștinism, cere reforma inimii. Ceea ce Domnul Hristos lucrează în inimă, se va lucra și în afară sub dictarea unui înțelept convertit. Planul de a începe din afară și a lucra apoi asupra interiorului, a dat întotdeauna greș și va da. Planul lui Dumnezeu cu tine este să începi chiar cu sediul tuturor dificultăților, adică cu inima; iar din inimă vor lăstări principiile dreptății. Reforma va fi atunci și înlăuntru și în afară”. D. H. p. 32 par. 39.

O astfel de reformă, nu va fi atunci o povară, nu va obosi pe cel care o adoptă, va fi durabilă, sănătoasă și urmată de binecuvîntări.

Este nevoie să mai subliniem necesitatea unei victurii sănătoase? Dovezi ne vin de pretutindeni! „Civilizația noastră artificială incurajează rele care distrug principiile bune. Obiceiurile și moda sînt în continuă războire cu legile naturii. Practicile recomandate de ele și abuzurile pe care le incurajează, slăbesc mereu puterile fizice și mintale ale oamenilor și grămădesc asupra neamului omenesc rele intolerabile. Necumpătarea, abuzul, desfrînarea, viciul, crima, boala și ruina, fac ravagii pretutindeni”. D. V. p. 85. Aceste cuvinte profetice își găsesc o fidelă confirmare în zilele noastre, și oameni cu răspundere în fața istoriei și societății, atrag tot mai mult atenția asupra necesității schimbării atitudinii noastre față de poftă și patimi dăunătoare. Reforma sanitară este remediul propus de Dumnezeu, oferta făcută acestei generații pentru a o salva de la degenerarea fizică și morală. „Întrebarea este: vrem noi să urmăm în totul după principiile reformei sanitare?” D. H. 32 par. 40.

„Cei care ajung să înțeleagă dovezile iubirii lui Dumnezeu, cei care pătrund ceva din înțelepciunea și din binefacerile legilor Sale cît și din urmările ascultării de ele; vor ajunge să privească datoritiile și obligațiile lor dintr-un punct de vedere cu totul altul decît cel de pînă aci. În loc să socotească ascultarea de legile sănătății drept un sacrificiu sau o lepădare de sine, o vor socoti drept o mare binecuvîntare, așa cum și este în adevăr”. D. H. p. 401 par. 789.

5. Educația. Este un element esențial în practica reformei sanitare. „Credința vine în urma auzirii și auzirea vine prin cuvîntul lui Hristos”. Rom. 10, 17. O convingere dreaptă, vine numai după o cunoștință temeinică.

Trăim într-o epocă a cunoștințelor. Actualul nivel de cunoștință nu-și găsește egal în nici una din epocile trecute ale istoriei. Pentru viitor, „cunoștința va crește”. Dan. 12, 4. Dacă Dumnezeu nu are nevoie de cunoștința sau cultura noastră, cu atît mai puțin are nevoie de necunoștința noastră.

Dorința și sinceritatea, deși necesare, nu sînt suficiente. Trebuie să știi ce și mai ales cum traducerea în practică a anumitor recomandări pot duce la atingerea marelui scop al reformei sanitare „de a asigura cea mai înaltă și mai bună dezvoltare a minții, sufletului și corpului“ D. H. 798 par. 407. Multe greșeli sau eșecuri vin tocmai din necunoașterea sau cunoașterea parțială a adevăratei reforme. Însușirea anumitor restricții sau practici se poate dovedi chiar primejdioasă. „Există mai multă religie într-o felie de piine bună decît își închipuie mulți“. D. H. p. 275 par. 494.

Nevoia de educație privind legile sănătății a fost subliniată de serva Domnului astfel: „Vestitorii Evangheliei ar trebui să știe să învețe pe oameni principiile vieții sănătoase. Există boli pretutindeni și de cele mai multe din ele ne putem feri, căutînd să trăim după legile sănătății. Oamenii au nevoie să vadă influența observării regulilor sănătății asupra fericirii lor pentru viața aceasta și pentru viața viitoare. Ei au nevoie să fie treziți spre a vedea răspunderea față de acest corp pe care l-a creat Dumnezeu ca loc de locuit pentru Sine și pentru care El doarește ca ei să fie ispravnici credincioși... Mii au nevoie și ar primi cu bucurie învățături cu privire la simple metode de tratarea bolnavilor, metode care ar înlocui folosirea drogurilor otrăvitoare. E mare nevoie de învățare și în ce privește reforma dietei. Obiceiurile rele în mîncare și în folosirea unor alimente nesănătoase, au dus pe oameni la desfrînare, la crimă și la ruină, care au ajuns un blestem pentru lume“. D. V. p. 102.

În ce privește conținutul educației, trebuie să fie complet. A învăța doar legile sănătății, înseamnă a prezenta doar o parte a acestui mare adevăr. Anatomia, fiziologia, patologia, dietetica, etc. constituie deja preocuparea multor oameni fără convingeri religioase. Chemarea noastră trece dincolo de o cunoaștere a ceea ce este vizibil și palpabil. Pavel scria celor din Roma: „Fiindcă ce se poate cunoaște despre Dumnezeu, le este descoperit în ei căci le-a fost arătat de Dumnezeu. În adevăr, însușirile nevăzute ale Lui, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui, se văd lămurit de la facerea lumii, cînd te uiți cu băgare de seamă la ele în lucrurile făcute de El. Așa că nu se pot dezvinovăți“. Rom. 1, 19, 20.

Meditînd asupra perfecțiunii trupului său, a minunatelor legi care-l guvernează, asupra complexității și fineții sale, David izbucnește într-un imn de laudă: „Te laud că sînt o făptură așa de minunată. Minunate sînt lucrările Tale și ce bine vede sufletul meu lucrul acesta“. Ps. 139, 14. Atrăgînd atenția asupra acestui aspect, serva Domnului scria: „Învățînd pe oameni regulile și principiile sănătății, prezentați în fața minții lor. marea țintă a reformei sanitare, scopul acesteia fiind de a asigura cea mai înaltă dezvoltare corpului, minții și sufletului. Arătați-le că legile naturii, fiind legi ale lui Dumnezeu, sînt puse pentru binele nostru și că supunerea la aceste legi aduce bucurie și fericire în viața aceasta și ajută și la pregătirea pentru viața viitoare! Faceți pe oameni să studieze dovezile iubirii și ale înțelepciunii lui Dumnezeu în lucrurile din natură. Faceți-i să studieze minunatul organism, care este corpul omului și legile de care este condus“. D. V. p. 102.

De aceea subiectele noastre cu privire la sănătate nu trebuie să se limiteze la repetarea unor învățături care ar putea fi găsite de orice căutător sîrguincios, oriunde în altă parte, ci să sublinieze legătura lor cu viața spirituală, ca dovezi ale puterii și iubirii lui Dumnezeu. „Lămurii pe oameni să știe, că poruncile lui Dumnezeu sînt calea vieții. Dumnezeu a pus legi oamenilor și tuturor făpturilor Sale, dar legile acestea nu sînt niște cereri arbitrare. Fiecare „Să faci!“ sau „Să nu faci!“ din legea fizică sau din Legea Morală, cuprinde în sine și o făgăduință. Dacă ascultăm de poruncă, rezultatul va fi binecuvîntarea. Dumnezeu nu ne silește niciodată să facem cele drepte, dar El caută să ne scape de rele și să ne ducă la cele bune.

Îndreptați atenția oamenilor spre legile date de Dumnezeu poporului Israel, pe vremuri. Domnul le-a

dat învățături hotărîte cu privire la felul de viață. El le-a făcut cunoscut legile buneie vieții corporale și spirituale și le-a dat făgăduința că, dacă aveau să asculte de ele și să le urmeze, atunci: 'Domnul va depărta de la tine orice boală'. Deut. 7, 15“.

Însușirea cunoștințelor igienico-dietetice, este o datorie religioasă.

„Este o datorie religioasă pentru aceia care pregătesc alimentele să învețe cum să pregătească alimente igienice în alte feluri, așa încît să poată fi consumate cu plăcere. Mamele să învețe pe copiii lor cum să gătească. Ce ramură a educației pentru fete poate fi atît de însemnată ca aceasta?... Este o datorie religioasă pentru fiecare tinără și fiecare femeie creștină să învețe de îndată, cum să facă piine ușoară, dulce și bună din făină de grîu integrală. Mamele ar trebui să ia pe fete cu ele în bucătărie de cînd sînt încă foarte tinere și să le învețe arta bucătăriei“. D.H. p. 225 par. 392.

Lipsa de cunoștințe este răspunzătoare de multe eșecuri.

„Multe persoane studioase sînt într-o stare de deplorabilă neștiință cu privire la faptul că, dieta exercită o puternică influență asupra sănătății. Mulți nu au depus niciodată o sforțare hotărîtă de a-și stăpîni apetitul și poftele, sau de a păstra reguli bune în ale dietei. Ei mîncă prea mult la fiecare masă, ba chiar și între mese, cînd se prezintă ispita. Dacă cei ce-și zic creștini, vor să afle răspunsul la această grea întrebare a lor, pentru ce mințile le sînt așa de greoaie și întunecate și pentru ce starea lor religioasă este atît de slabă — ei n-au nevoie să meargă prea departe: la mesele lor vor găsi toată cauza răului. Mulți se despart chiar de Dumnezeu prin satisfacerea apetitului lor. Domnul care ține seama și de vrabia care cade de pe gard și care numără și perii de pe capul omului, observă și fiecare păcat al celor ce-și satură apetitul lor stricat cu prețul slăbirii puterilor lor fizice întunecîndu-și mințile și amărîndu-și simțurile morale.“ D. H. p. 137 246. „Un motiv pentru care mulți s-au descurajat în trăirea reformei sanitare, a fost că n-au învățat cum să gătească așa ca o hrană corespunzătoare, pregătită simplu, să poată înlocui dieta cu care au fost obișnuiți. Se degustă de felurile de mîncare rău pregătite și după aceea îi auzim cum spun că' ei au încercat reforma sanitară și că nu pot trăi în felul acela. Mulți încearcă să se ia după sfaturi care prescriu o hrană slabă și fac o lucrare atît de întristătoare încît urmările ei sînt dăunătoare pentru digestie și este o descurajare pentru toți cei care au făcut încercarea. Voi vă considerați reformatori în ale sănătății și chiar pentru motivul acesta ar trebui să ajungeți să vă pricepeți bine la bucătărie.

Aceia care pot avea parte de binefacerile unei bine conduse școli de bucătărie igienică, vor vedea că aceasta le este de mare folos atît lor în viața practică cit și pentru a învăța pe alții.“ D. H. p. 220/37, par. 379.

„Cauza cea mai de seamă a suferințelor oamenilor, este nepriceperea cu privire la felul în care trebuie să ne purtăm cu propriile noastre trupuri. Pentru mulți întrebarea este: 'ce să mîncine și cum să trăiesc pentru ca să petrec acum cit mai bine?' Datoria și principiul sînt date la o parte pentru, împlinirea pofteilor în timpul de față. Dacă vrem să avem sănătate, trebuie să trăim pentru ea. Dacă vrem să avem un caracter creștin desăvîrșit, trebuie să trăim pentru el. În mare măsură, părinții poartă răspunderea pentru sănătatea trupeză și pentru moralitatea copiilor lor. Ei trebuie să învețe pe copiii lor și să stăruiască de ei să se țină de legile sănătății pentru binele lor, pentru a scăpa de nefericire și de suferință. Cit de curios este faptul că mamele lasă pe copii să-și facă poftele pentru ruina lor fizică, mintală și morală. Ce fel de duioșie mai este și aceasta! Mamele acestea fac pe copiii lor să fie nepregătiți pentru fericire în viața aceasta și fac foarte nesigură pentru ei, viața viitoare.“ D. H. p. 208, par. 360.

Dr. Ene Paulin

O muștrare a Domnului Hristos cu privire la Sabat

Vom concluziona această analiză a materialului din Evangheliile cu privire la Sabat considerând în scurt — avertizarea unică dată de Domnul Hristos ucenicilor Săi: „Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat” (Medhe Sabato. Mat. 24,20).

Au fost avansate mai multe explicații pentru a se înțelege motivul avertizării unice a Domnului Hristos. Fuga în ziua Sabatului putea fi împiedicată din mai multe motive. De exemplu, simbăta porțile orașului erau închise, sau datorită unor motive psihologice potrivnice fugii, sau datorită refuzului din partea celor ce păzeau cu strictețe rânduilele rabinice și nu voiau să le calce; cel ce ar fi fugit n-ar fi fost ajutat, căci rânduilele rabinice nu îngăduiau ca în Sabat să se meargă o distanță mai mare decât cea permisă și anume, aproximativ, 1073 m., sau ar fi fost împiedicat de către iudeii cei fanatici, înrăiți chiar, care ar fi devenit furioși la vederea profanării Sabatului.¹³⁸

Unii argumentează totuși, că deoarece cuvintele „nici într-o zi de Sabat” (medhe Sabato) sînt omise în Evangheliile lui Marcu (cap. 13, 18), această declarație ar fi o interpolare tîrzie a unui iudeu creștin.¹³⁹ Chiar dacă am admite o astfel de posibilitate rămîne valabil totuși faptul că cel care a adăugat cele cu privire la Sabat, considera Sabatul ca fiind obligatoriu la data cînd a scris acest lucru. Luînd însă în considerație respectul Evanghelistului Matei pentru instituțiile iudaice, cum și compoziția iudeo-creștină a cititorilor lui,¹⁴⁰ se pare că nu există nici un motiv ca să punem la îndoială autenticitatea acestei declarații. Omiterea de către Marcu (cap. 13, 18) poate fi explicată de faptul că scria pentru alți cititori care erau diferiți și pentru care restricțiile iudaice nu constituiau impedimente și de aceea nu trebuie să ținem seama de declarația Domnului Hristos cu privire la călătoria în ziua Sabatului.

Alții cred că acest pasaj reflectă „incertitudinea cu privire la porunca Sabatului — a comunității iudeo-creștine, care se străduia să rezolve problema Sabatului, dar care nu abandonase încă păzirea lui”.¹⁴¹ Textul nu oferă în adevăr nici o reflecție cu privire la păzirea Sabatului deoarece el se ocupă în mod exclusiv cu fuga viitoare, iar iarna și Sabatul sînt introduse aici incidental numai ca obstacole posibile. Nesiguranta nu este cu privire la observarea Sabatului, ci mai degrabă cu privire la „marea încercare” ce stă să vină (Mat. 24, 15—21). Faptul că Sabatul este menționat nu în mod polemic ci în mod incidental, ca un element nefavorabil unei fugi, acest lucru implică faptul că Isus Hristos nu a precizat

înlocuirea lui cu o altă zi de odihnă și închinare, ci mai degrabă că El a garantat permanența lui după plecarea sau înălțarea Sa.

S-ar putea argumenta că declarația aceasta luată în sine reflectă cu greu punctul și poziția Domnului Hristos cu privire la Sabat deoarece este inconsistentă cu apărarea de către Mîntuitorul a folosirii Sabatului pentru a ocroti viața. Dar este oare Domnul Hristos — în cazul acesta — Cel care interzice fuga în ziua Sabatului? Sfatul Său muștrător este acela ca ei să se roage pentru condițiile favorabile unei fugi. Iarna și Sabatul sînt introduse aici numai ca situații și împrejurări exterioare care s-ar putea — eventual — să se interpună în cazul unei fugi în grabă. Domnul Hristos nu spune nicîdecum că fuga iarna sau într-o zi de Sabat ar fi în afara legii. El exprimă numai simpatia și preocuparea Sa față de urmașii Săi care ar putea fi împiedicați în fuga lor de aceste elemente ostile. Referirile cu privire la o femeie însărcinată sau la cele ce alăptează pruncii (Mat. 24, 19) ca și dificultățile călătoriei cauzate de iarnă sau de ziua Sabatului (v. 20) nu sînt valori de judecată, ci numai indicații cu privire la bunătatea și compasiunea Domnului Hristos față de slăbiciunea valorii umane. Din punctul de vedere al ucenicilor Săi, Domnul Hristos a văzut Sabatul ca un timp nepotrivit pentru fugă deoarece, fiind o zi de odihnă, cei credincioși ar fi nepregătiți pentru ei, iar iudeii fanatici ar fi putut să le împiedice fuga.¹⁴²

De aceea Domnul Hristos în acest sfat și avertisment, nu apără de fapt și nu definește comportarea în ziua Sabatului, ci cheamă pe ucenicii Săi să se roage pentru împrejurări favorabile. Totuși, faptul că păzirea Sabatului este luată în considerație și privită ca atare, presupune — pe de o parte — că Isus Hristos a prevăzut permanența observării lui, iar pe de altă parte că, așa cum declara A. W. Argyle, „Sabatul era încă păzit de către iudeii creștini, atunci cînd Matei își scria Evangheliile sa.”¹⁴³

Concluzii :

Din această analiză de pînă acum a materialului din Evangheliile referitor la Sabat, se desprind mai multe concluzii. Amplul raport prezentat de scriitorii Evangheliilor cu privire la conflictul dintre Domnul Hristos și Farisei privind modul de păzire a Sabatului, este în primul rînd un indiciu al valorii și importanței cu care era considerat Sabatul atît în cercurile iudeilor cît și ale primilor creștini. Relatarea destul de bogată a declarațiilor cu privire la Sabat și a vindecărilor făcute de Domnul Hristos în ziua Sabatului, presupune de fapt că primii creștini erau activi în discuții cu privire la păzirea Sabatului. Găsim, totuși, că ei înțelegeau atitudinea lui Isus față de Sabat nu ca

DE LA SABAT LA DUMINICĂ

(VIII)

o anunțare voalată a unei noi zile de închinare, ci mai degrabă ca o nouă perspectivă a păzirii Sabatului. Aceasta, constă într-o nouă însemnătate și un nou mod de păzire a Sabatului.

Cu privire la un nou mod de păzire a zilei de odihnă, Sabatul era văzut nu ca un timp petrecut în lenevie, ci activ, slujind sufletelor în nevoie (Marcu 3,4; Mat. 12,7,12; Ioan 9,4). Această nouă înțelegere este atestată de către un document timpuriu, cum a fost Epistola lui Diognetus (datată între 130—200 d. Hr.). Iudeii sînt acuzați aici că au vorbit „lucruri neadevărate, false, despre Dumnezeu” atunci cînd au spus că El, Dumnezeu, ne-a interzis să facem ceea ce este bine în ziua Sabatului. Oare nu este lucrul acesta o impietate?¹⁴⁴

Considerăm că această valoare pozitivă și fundamentală a păzirii Sabatului a fost în mod categoric stabilită de Domnul Hristos prin programul Său de reformă a Sabatului. Domnul, notam mai sus, a acționat în mod deliberat în ziua Sabatului, contrar restricțiilor ce predominau, pentru a elibera această zi de multitudinea limitărilor rabinice, restaurîndu-l astfel așa cum a fost intenția originală a divinității și anume, ca să fie o zi pentru bună starea fizică și spirituală a omenirii.

Notam de asemenea că Domnul Hristos a demonstrat iubirea divină prin acte de bunătate săvîșite în ziua Sabatului, care să nu aibă numai valoarea împlinirii unor fapte umanitare conform poruncii, ci să fie în primul rînd expresia acceptării și experimentării de către credincioși a binecuvîntării divine a mîntuirii. (Ioan 9,4; Mat. 11,28).

Această relație dintre Sabat și răscumpărare sau mîntuire, o găsim evidențiată în diferite feluri în Evangheliile. Odihna Sabatului lui Dumnezeu, de exemplu, este prezentată de Domnul Hristos, nu ca un timp de lenevie, ci după cum El lucrează pînă acum pentru mîntuirea oamenilor, tot astfel folosirea în mod legitim a Sabatului pentru a sluji nevoii celor păcătoși (Mat. 12,5; Ioan 7,23) este prezentată de Domnul Hristos ca o indicație a funcției răscumpărătoare a Sabatului. Dar revelația supremă a importanței ei răscumpărătoare o găsim în mesianitatea Sa și a lucrării lui Hristos în ziua Sabatului.

Mîntuitorul nu numai că a inaugurat (Luca 4,16) și a încheiat lucrarea Sa (Luca 23,53—54) într-o zi de Sabat, dar El a anunțat în mod explicit misiunea Sa mesianică, care avea să fie împlinirea făgăduinței mîntuirii și a eliberării Sabatului (Luca 4,18—21). Mai mult chiar, în ziua Sabatului, Domnul Hristos și-a intensificat lucrarea mîntuitoare (Ioan 5,17; 9,4; Marcu 3,4) astfel încît păcătoșii pe care li legase Satana (Luca 13,16) puteau să trăiască și să-și reamintească de Sabat ca de ziua mîntuirii lor.

Sabatul deci, în învățătura și lucrarea Domnului Hristos n-a fost împins undeva „în spate” sau să fie în mod simplu „anulat” spre a face loc unei noi zile de închinare, ci a fost făcut mai degrabă de Mîntuitorul un monument potrivit de aducere aminte a odihnei Sale mîntuitoare, pusă la dispoziția tuturor acelor care vin prin credință la El (Mat. 11,20).¹⁴⁵

Această valoare, această însemnătate mîntuitoare a Sabatului o găsim exemplificată în capitolul patru al Epistolei către Evrei. Aici „odihna Sabatului” care... „rămîne” pentru poporul lui Dumnezeu (cap. 4,9) este explicată a fi nu numai o experiență materială rezervată în mod exclusiv pentru națiunea iudaică (4,2,8), ci mai degrabă o binecuvîntare permanentă, o binecuvîntare spirituală pentru toți aceia care intră prin credință în odihna lui Dumnezeu (4,2—3). Oprindu-se în ziua Sabatului de la muncă, după exemplul lui Dumnezeu (4,10), cel credincios se face disponibil, gata de a primi, prin har, și nu prin fapte pregustarea binecuvîntărilor mîntuirii finale care, prin Hristos, a devenit deja o certitudine (4,7). Această pozitivă interpretare a Sabatului arată faptul că biserica primară a înțeles declarațiile mesianice ale Domnului Isus Hristos (Marcu 12,28; Matei 12,6; Ioan 5,17) și activitatea Sa vindecătoare, nu ca o înlocuire a Sabatului printr-o nouă zi de închinare; ci ca devărată revelare a însemnătății pămîntului ei: un timp de a experimenta mîntuirea lui Dumnezeu realizată de către și prin Domnul Isus Hristos, Mîntuitorul, Răscumplătorul și Mijlocitorul nostru.

138. Ultima explicație este aceea a lui R.C.H. Lenski, „The Interpretation of St. Matthew's Gospel, 1943, pag. 939; cf. J. C. Fenton (fn. 119), pag. 387; Theodore H. Robinson, „The Gospel of Mathew”, 1928, pag. 197, William Hendriksen (fn. 50), pag. 859; H.A.W. Meyer fn. 85/ pag. 416).

139. O. Cullmann, „Early Christian Worship, 1966, pag. 10; P. Cotton, „From Sabbath to Sunday”, 1933, pag. 604; W. Rordorf, Sunday pag. 68 propune că adăugarea „medhe Sabbato” din Mat. 24,20, provine dintr-un mediu iudeu de mai târziu

(Macabean; cf. E. Lohse fn. 5) pag. 30).

140. Cf. de exemplu Mat. 5; 18; 10, 6,23; 19, 9; 23, 3,23.

141. C. S. Mosna, „Storia della domenica, pag. 179; cf. E. Lohse (fn. 139) pag. 30; J. Schmid, „The Gospel according to Matthew”, 1968 pag. 34.

142. William Hendriksen (fn. 50), pag. 859; „Învățătura Domnului Hristos cu privire la problema pămîntului Sabatului (Mat. 2, 11; Marcu 2, 27) a fost îndeajuns de generoasă pentru a îngădui eliberarea, scăparea în acea zi. Dar multe dintre regulile și rînduiri făcute de oameni, prin care cărturari și farisei au creat impresia că în adevăr omul a fost făcut pentru Sabat, vor rezulta în refuzul multora — în mod deosebit a celor stricți în păzirea lui — de-a ajuta pe cei în nevoie.

De aceea, Domnul Hristos cere ucenicilor Săi ca să se roage ca fuga lor să nu fie nici iarna și nici într-o zi de Sabat.

143. A. W. Argyle, „The Gospel according to Matthew”, 1963, pag. 183 W. Rordorf, Sunday, pag. 120 remarcă de asemenea: „Insuși faptul că această declarație a fost păstrată printre iudeii creștini, este o dovadă suficientă a înaltei considerații în care era ținut Sabatul”. E. Lohse (fn. 5) pag. 29; „Mat. 24, 20 oferă un exemplu de păstrarea Sabatului de către iudeii creștini”.

144. „Epistle to Diognetus, 4, 3, ANF I pag. 26; pentru alte referințe și discuții cu privire la interpretarea patristică a Sabatului, vezi mai sus, fn. 90.

145. W. Rordorf, Sunday pag. 70.

Exeget

Conferințele pastorale din trim. III/1985

(urmare din pag. 1-a)

adevărat al păcii să pună stăpînire pe oameni. Chiar dacă nu vom reuși întotdeauna în această privință, noi trebuie să ne aducem deplina noastră aport! Aceasta pentru că lumea în care trăim, societatea noastră din care facem parte, are nevoie de pace și liniște.”

Pastorul Bodnariuc Ioan din Dorohoi spunea: „Tema Conferinței noastre de astăzi cu titlul: „Pacea înseamnă însăși viața planetei noastre”, este o problemă pe cît de importantă și necesară pe atît de urgentă. Dacă ne aducem aminte de amănuntele furnizate de presă în ce privește pericolul unei conflagrații mondiale, rămînem de-a dreptul uimiți. Mai ales că aceasta s-ar putea declanșa dintr-o greșală. Eforturile depuse de noi și de credincioșii noștri în problema menșinerii păcii, pot părea neînsemnate multora, dar eoul lor ajunge pînă departe. Să fie deviza noastră a tuturor aceasta: „Pacea, înseamnă însăși viața, viața pe care o dorim fericită!”

„Ca omenirea să viețuiască și să progreseze, are nevoie de condiția păcii, accentua pastorul Modoran Gheorghe din Turnu Măgurele. Ni-menii nu se gîndește la moarte căci oamenilor le este dragă viața. Oamenii au fost creați de Cel Atotputernic ca să trăiască, să umple pămîntul. Acesta este scopul inițial și dacă în decursul veacurilor au existat întîmplări dramatice, Autorul Creațiunii nu are nici o vină. El a dorit și dorește ca toți oamenii ieșiți dintr-unul singur să trăiască în pace și bună înțelegere. Fericiți făcătorii de pace spunea însăși Domnul Hristos. Iată chemarea și datoria noastră!”

„Profund îngrijorați de pericolul pe care-l reprezintă armele nucle-

are”, sublinia cu tărie pastorul Timiș Alexandru președintele Conferinței Cluj, „ne facem o datorie de conștiință susținînd din adîncul ființei noastre poziția României, a președintelui ei în problema păcii și dezarmării, în mod deosebit a dezarmării nucleare și îndemnăm la această acțiune pe toți membrii bisericii noastre să-și aducă un aport permanent și constructiv. Aceasta, avînd în vedere că problema fundamentală a zilelor noastre o constituie dezarmarea, problema păcii și a evitării unui holocaust atomic”.

„Este numai drept, spunea pastorul Gyeresi Iosif din Tg. Mureș, ca urmașii și slujitorii Domnului Hristos să promoveze pacea, s-o caute și să alerge după ea. Unul din punctele noastre de credință prevede că toți oamenii, bărbați și femei, sînt creați pentru slava lui Dumnezeu, căci sînt făcuți după chipul și asemnarea Celui Atotputernic. De aceea ei sînt chemați de Dumnezeu să manifeste iubire unul față de celălalt și să aibă grijă de cei din jur, conlucrînd la binele și fericirea lor și nicidecum să se nîmicească unii pe alții. Domnul Hristos personal a numit fericiți pe făcătorii de pace, numindu-i pe aceștia fii ai lui Dumnezeu (Mat. 5, 9). De aceea creștinul autentic va lucra pentru pacea oamenilor în toată viața și activitatea sa”.

Alături de toți oamenii doritori de pace, Adventiștii de Ziua a Șaptea doresc să acționeze și să fie cunoscuți ca făcători și susținători ai păcii și să acționeze în vederea realizării unei păci mondiale, avînd pe Domnul Hristos ca Conducător și inspirator al tuturor acțiunilor lor.

„Activitatea aceasta marcantă a președintelui Ceaușescu, spunea fr.

(continuare în pag. 17)

„Deci dacă cineva se curățește de acestea, va fi un vas de cinste, sfințit, folositor stăpînului său, destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 2, 21).

O altă însușire ce trebuie să caracterizeze pe un slujitor al Evangheliei este destoinicia. El trebuie să fie bine pregătit, bogat în experiențe făcute cu Dumnezeu în activitatea sa ca evanghelist. El nu trebuie să fie un novice, un om incapabil, nepregătit și lipsit de experiența necesară spre a putea face față tuturor situațiilor cu care va fi confruntat în activitatea sa. Tu, slujitor al Evangheliei, nu uita că vei avea de rezolvat problemele grele ale bisericii pe care ești chemat să o păstorești, și că de felul cum le vei rezolva depind pacea, armonia și prosperitatea acelei biserici; de felul cum le vei rezolva este legată salvarea sau căderea multor suflete. Nu uita că ești chemat să stai între vii și morți. Mulțime de suflete călătoresc ca într-o barcă pe această întinsă mare a vieții, și care zi și noapte este biciuită de furtuni puternice. Ești tu treaz la postul datoriei tale? Și ți-ai însușit destoinicia necesară pentru a le veni de grabă în ajutor și a le salva? Cînd cineva, care este orb, va încerca să călăuzească pe un alt orb, vor cădea amîndoi în groapă, a zis Domnul Isus.

Cuvîntul inspirat zice: „Cea mai mare nevoie a lumii este nevoia de bărbați care să nu se lase vinduți sau cumpărați, și care în adîncul sufletului lor sint sinceri și onesti; bărbați care nu se tem de a numi păcatul cu numele lui ade-vărat; bărbați a căror conștiință se îndreaptă către datorie ca și acul magnetic către pol; bărbați care vor sta pentru dreptate chiar dacă s-ar năruî cașul“ (Ed. p. 52).

Destoinicia! Aceasta înseamnă nespun de mult. Ea înseamnă deplina pregătire a omului pentru aducerea la îndeplinire cu deplin succes, a tuturor datoriilor sale față de Dumnezeu, față de păstorii săi, față de o lume ce trebuie salvată, și chiar față de sine însuși. Iosif, Daniel și cei trei tovarăși ai săi, precum și mulți alții, ne stau ca exemple vii, vrednice de admirat, dar și de urmat, în ceea ce privește destoinicia. „Am putea noi oare să găsim un om ca acesta“? a zis Faraon despre Iosif. Iar despre Daniel și cei trei tovarăși ai săi, stă scris că: „În toate lucrurile care cereau înțelepciune și pricepere, și despre care îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinic decît toți vrăjitorii și cititorii în stele, care erau în toată împărăția“. „Am aflat despre tine că ai în tine duhul dumnezeilor, și că la tine se găsește lumină, pricepere și o înțelepciune nemaipomenită“, a zis și împăratul Belsa-

CARACTERUL SLUJITORILOR EVANGHELIEI

tar despre Daniel. Deci destoinicie pentru orice lucrare bună.

Așadar, un slujitor al Evangheliei trebuie să păstreze mereu în minte că „destoinicia comunității este întocmai ceea ce zelul, curăția, lepădarea de sine și lucrarea plină de destoinicie a slujitorilor săi au făcut din ea“, și că acum „timpul cere mai multă destoinicie, precum și mai multă consacrare“, zice Cuvîntul inspirat (S. E. par. 102; 5 T/574).

Dar nu trebuie uitat că destoinicia nu este rezultatul vreunei întâmplări oarecare, nu se datorește unor favoruri moștenite sau cîștigate oricum. Ap. Pavel zice: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“ (2 Tim. 3, 16—17).

Deci înțelepciunea de sus și destoinicia de care are nevoie slujitorul Evangheliei, pot fi obținute numai prin cercetarea cu sirguință a Sf. Scripturi, prin meditație și rugăciuni stăruitoare. Și făgăduința lui Dumnezeu este că tuturor acestora le-o va da cu mîină largă (Iacob 1, 5). De asemenea, prin folosirea cu sirguință, destoinicia cîștigată va crește. Căci numai prin folosire talantii ce ne sint dați, se pot înmulți. Despre Iosif și Daniel cuvîntul inspirat zice: „Prin înțelepciunea și dreptatea lor, prin curăția și bunăvoința lor de fiecare zi, prin devoțiunea față de interesele poporului care de altce se închina idolilor — Iosif și Daniel s-au dovedit credincioși principiilor lor de la început, credincioși față de Acela pe care îl reprezentau. În Egipt și Babilon ei au fost onorați de tot poporul; un neam idolatru și toate națiunile care erau în legătură cu ei, au văzut în ei ilustrarea bunătații și bunăvoinței lui Dumnezeu; ilustrarea iubirii lui Hristos“ (Ed. p. 52). „Dumnezeu nu poate întrebuința în lucrarea Sa oameni trîndavi. Dumnezeu dorește să aibă slujitori chibzuți, buni, plini de dragoste și seriozitate... Trîndăvia este un semn al degenerării“ (S. E. p. 252).

„...Pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvîrșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună“.

Blindețea

„Blindețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape“ (Filip. 4, 5).

Blindețea este un rod al Duhului Sfînt. Dar de ce este necesar ca un slujitor al Evangheliei să aibă Duhul blindeții? Lipsa blindeții din viața unui slujitor al lui Dumnezeu, îl dovedește inapt de a crește, a pregăti suflete pentru împărăția lui Dumnezeu, pentru acel loc și timp, unde și cînd toți cei ce vor fi primiți vor fi caracterizați de o blindețe asemenea celei a Domnului Isus. Acolo chiar și animalele sălbatice vor fi nespun de blinde. (Is. 35, 9; 65, 25). Despre Domnul Isus pe urmele căruia sintem chemați să călcăm, era scris: „El își va paște turma ca un păstor, va lua miei în brațe, îi va duce la sinul Lui, și va călăuzi blind oile care alăptează“ (Is. 40, 11). Ce minunat exemplu! De aceea a putut zice: „Veniți la Mine... și învățați, căci Eu sint blind și smerit cu inima“ (Mat. 11, 28—29). Iar despre Moise stă scris că: „era un om blind, mai blind decît orice om de pe fața pămîntului“ (Numeri 12, 3).

În lucrarea cu sufletele e nevoie de multă, foarte multă răbdare și blindețe. Slujitorul Evangheliei are de lucrat cu oameni stăpîniți de multe slăbiciuni, oameni plini de defecte; oameni care nu-și pot stăpîni pornirile firești, și care prin îndărătnicia lor, sau atitudinea lipsită de respect, îi pun răbdarea la o grea cercare. Și lipsit de aceste calități, răbdare și blindețe, el va da pe față același spirit. Va răspunde cu aceeași măsură, făcîndu-se părtaş aceluiași spirit (Prov. 26, 4).

Adresîndu-se către un slujitor al Evangheliei serva Domnului zice: „Fii amabil în vorbirea ta și blind în toate acțiunile tale. Fii cu băgare de seamă asupra ta însuși, căci tu ești inclinat a fi aspru și poruncitor, și a vorbi cuvinte pri-pite. Domnul îți vorbește zicînd: Veghează și te roagă ca să nu cazi în ispită. Expresiile aspre intristează pe Domnul, iar cuvintele nesocotite aduc vătămare. Am primit însărcinarea să-ți spun: Fii blind în vorbirea ta; ia bine seama asupra cuvintelor tale, și nu îngădui să se strecoare nici o asprime în cuvintele sau infățișarea ta. Lasă ca parfumul plăcut al asemănării cu Hristos să existe în tot ce faci

și zici... Caută să îndulești cuvintele tale și nu roști nici un cuvânt de condamnare... Cuvintele amabile și pline de simpatie sînt tot așa de bune ca și o doctorie și ca un balsam alinător pentru sufletele ce sînt căzute în descurajare" (S.E. p. 146—147).

„Și robul Domnului nu trebuie să se certe; ci să fie blind cu toți, în stare să învețe pe toți, plin de îngăduință răbdătoare, să îndrepte cu blîndețe pe potrivnici, în nădejdea că Dumnezeu le va da pecunia, ca să ajungă la cunoștința adevărului! Și venindu-și în fire, să se desprindă din cursa diavolului, de care au fost prinși ca să-i facă voia" (2 Tim. 2, 24—26).

„Iar tu, om al lui Dumnezeu... caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blîndețea". „Blîndețea voastră să fie cunoscută de toți oamenii. Domnul este aproape".

Pe deplin consacrat

Slujitorul Evangheliei trebuie să fie pe deplin consacrat lucrării la care a fost chemat de Dumnezeu. Lucrarea lui nu trebuie să fie condiționată nici de timp și nici de împrejurări. El nu trebuie să privească slujba sa ca pe o profesie. El nu trebuie să lucreze pentru un salariu deși are tot dreptul și la acesta. El lucrează deoarece conștiința sa nu îi îngăduie a face altfel. El lucrează pentru că simțămîntul împlinirii sfîntei sale lucrări, arde ca un foc, în sufletul său, foc pe care nu-l poate stînge (Ieremia 20, 9). Este focul dragostei pentru sufletele ce trebuie să fie salvate de la moarte veșnică, este focul dragostei pentru o lume pe care Domnul Isus, a iubit-o atât de mult, încît pentru a o salva a suferit rușinea și moartea pe cruce. Da, este focul acelei iubiri ce a determinat pe Fiul lui Dumnezeu să aducă suprema jertfă. „Căci dragostea lui Hristos ne stringe", zice ap. Pavel (2 Cor. 5, 14). „Cît este ziua, Eu trebuie să fac lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea, cînd nimănui nu mai poate lucra", a zis Domnul Isus (Ioan 9, 4). Mîncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4, 34).

Într-o zi, o soră care avea un fiu, mi-a spus: „Vă rog să stăruți ca și fiul meu să fie primit la semînar, căci nu vreau să mai umble și el cu picioarele prin miște". Cu multă înțelegere și blîndețe a trebuit să o fac să înțeleagă că scopul, ținta dorinței sale nu era după voia și planul lui Dumnezeu. Ce deosebire într-o astfel de dorință și exemplul ce ne-a rămas de la Domnul Isus! „Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți" (Mat. 20, 28). „El măcar că avea chipul lui Dumne-

zeu totuși n-a socotit ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Insuși, și a luat un chip de rob, făcîndu-Se asemenea oamenilor" (Filip, 2, 6—7). Și apoi ni se dă sfatul să avem și noi același gînd.

„După cele ce mi-a arătat Dumnezeu, e necesar ca predicatorii trindavi, delăsători și iubitori de sine, să părăsească lucrarea și să rămîină cei curați, credincioși și jertfitori de sine, care nu se vor gîndi la tihna lor, ci vor servi cu credincioșie prin cuvînt și învățătură, fiind gata să sufere și să îndure orice pentru cauza lui Dumnezeu" (idem. p. 130). „Eu strig către Dumnezeu și zic: „Trezește-te și trimite șofii,

Doamne, care să fie conștienți de răspunderea ce o au, și în ale căror inimi să fie răstignit idolul eului, care este cauza tuturor păcatelor. Bărbați care să se consacre fără rezerve în slujba Ta; bărbați ale căror suflete să simtă sfințenia lucrării și răspunderea chemării și care să fie hotărîți a aduce Domnului o jertfă fără cusur, care să-i coste eforturi și rugăciune" (S.E. p. 102).

„Pune-ti pe inimă aceste lucruri, indelelnicește-te în totul cu ele, pentru ca înaintarea ta să fie văzută de toți." (1 Tim. 4, 15).

I. Iorga
pastor-pensionar

REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI • REALIZĂRI

A cincea platformă

„Atlas", a cincea platformă de foraj marin, a plecat spre Mare. Făurită de harnicii constructori de la Șantierul Naval din Galați, această nouă platformă posedă echipamente realizate de colective muncitorești și din alte mari centre industriale de prestigiu ale țării. În acest șantier constructorii zoresc și la realizarea platformelor nr. 6 și 7, ajunse și ele în diverse stadii de execuție.

Canalul Poarta Albă — Midia Năvodari

Constructorii canalului Poarta Albă — Midia Năvodari au atacat lucrările la un nou obiectiv, ultimul, înscris în proiectul acestui complex hidrotehnic și de navigație: portul Luminița și canalul navigabil care face legătura între canalul propriu-zis și port. Avînd o capacitate finală anuală de 12,5 milioane tone, portul, amplasat pe malul lacului Tasaul, va fi specializat în transportul cu barjele al minereurilor extrase din cariera situată în apropiere, către Combinatul de lianți și azbociment de la Medgidia.

Instalație robotizată

La întreprinderea de produse cărbu-noase din Slatina a fost pusă în funcțiune, la termenul stabilit, o modernă instalație robotizată profilată pe prelucrarea niplurilor din grafit cu diametre de 400 și 600 m/m. Dotat cu piese și subansamble realizate în exclusivitate de unități specializate din țară, noul agregat, avînd o capacitate de 12.000 tone nipluri pe an, a fost montat și integrat în circuitul productiv. Niplurile de grafit sînt utilizate la fabricarea electrozilor grafițați.

55.000 de mașini textile

În împlinirea marii sărbători de la 23 August, constructorii de la întreprinderea Metalotehnica din Tg. Mureș au realizat cea de-a 55.000-a mașină textilă. De-a lungii anilor, specialiștii naureșeni au asimilat în producție o gamă largă de mașini de cusut industrial, mașini de tricostat rectiliniu și rotativ, mașini de tricostat dotate cu sisteme jakard, alte utilaje solicitate de industria noastră ușoară, precum și la export.

A 100-a ramă de metrou

La întreprinderea de vagoane Arad a fost recepționată a 100-a „Ramă" de metrou. Acest jubileu în producție este dedicat de colectivul cunoscutei întreprinderi de material rulant marii sărbători naționale de la 23 August. Vagonul de metrou realizat la Arad întruște înalte performanțe tehnico-funcționale, un grad ridicat de fiabilitate și se integrează cu bune rezultate în exploatarea liniilor de metrou din capitala țării.

Sanatoriu subteran

În comuna harghiteană Praid funcționează cu bune rezultate un original sanatoriu subteran, tot mai mult solicitat de suferinzi din întreaga țară. Este vorba de amenajarea în scopuri terapeutice a unei saline vechi scoasă din exploatare. Proprietățile curative ale atmosferei din salină sînt valorificate în tratarea căilor respiratorii, în special a afecțiunilor astmatice. Totodată, consiliul popular comunal care patronază acest sanatoriu s-a preocupat să ofere pacienților și posibilități de agrement și destindere pe timpul efectuării curei.

Redacția

Spitalul Clinic din Tirgu Mureș

(urmare din pag. 6)

pe fiul său. Era el oare fiul administratorului? Era el fiul unui păstor? Investigațiile au scos adevărul la iveală. În ciuda anilor îndelungați de tănuire, în fața lui stătea Cir, nepotul lui împărătesc.

Când s-a aflat noutatea, ce altceva putea să mai facă Astiag, decît să trimeată vorba perechei princiare, și să le inapoieze fiul pe care ei îl credeau de mult mort. Cine își poate închîpui fericita înfîlțire?

Și astfel, Cir, conform profeției, a ajuns împărat, și la timpul cuvenit, a tăbărit în fața puternicelor cetăți Babilon, împreună cu armatele sale victorioase.

Oare cine a vegheat asupra profeției ca să se împlinească? Cine a dejucaț încercările și eforturile celui rău de a împiedica liberarea captivilor Domnului și reclădirea Templului din Ierusalim?

Cînd profetul Daniel i-a arătat sururile profetice în care erau menționate numele lui și lucrarea pentru care ajunsese aici, părea că Cir, aude o voce tainică, dar iubitoare, care îi sopteste: „Cir, cine ți-a salvat viața, pe cînd tu erai un copil fără nici o putere? Cine ți-a deschis porțile acestei cetăți, în aparență de neînvinși? Cine te-a făcut biruitor în toate luptele de pînă acum? Cir, toate acestea te-au pregătit pentru ceasul acesta. De fapt tu te-ai născut nu atît pentru cucerirea Babilonului, ci mai curînd ca să împlinești profeția pe care am făcut-o Eu, prin profetul Ieremia, cu 174 de ani în urmă. Și acum Cir, fă-ți datoria“. Și Cir a ascultat. Decretul pe care l-a dat și pe care l-a semnat, mărturisirea că Cir a crezut din toată inima lucrarea și călăuzirea providenței divine.

Daniel a trăit și a văzut cum caravana captivilor ce fuseseră eliberați, se organizează și se pregătește pentru plecare, către patria lor iubită și către Ierusalimul lor neuitat. Din cauza virstei sale înaintate, Daniel nu s-a putut întoarce cu ei. Avea la data aceasta cam nouăzeci de ani. Parcă îl vedem în imaginația noastră, cum bătrînul și venerabilul profet al lui Dumnezeu, cînd a văzut că toate pregătirile au fost terminate, înainte de a se da ordinul de plecare, a fost rugat să ceară binecuvîntarea lui Dumnezeu asupra captivilor eliberați. Și bătrînul și-a ridicat brațele către Dumnezeul cerului, și i-a încredințat grijii și ocrotirii Lui părintești. Zorobabel a dat ordinul

de plecare, caravana s-a pus în mișcare, în timp ce Daniel rămas locului, a privit cu ochii înlăcrimați, cum caravana se îndepărtează din ce în ce, pînă cînd a dispărut în zare.

Și astfel, profeția s-a împlinit în toate amănuntele ei. Cineva mai mare decît oamenii veghează ca evenimentele să se desfășoare după planurile Lui, după inima Lui iubitoare și miloasă, totdeauna pentru binele și fericirea oamenilor, pentru care a dat pe Fiul Său Isus Hristos, ca să-i răscumpere prin marele sacrificiu adus în favoarea lor, pe crucea de pe Golgota. Să fie slăvit Numele Său!

H. Artenian
pastor — pensionar

(urmare din pag. 14)

Tubure Tudor, prezbiter al comunității Covășinț jud. Arad este pătruns de grija și răspunderea față de viața, liniștea popoarelor și destinelor omenirii. Ea se bucură de multă simă și considerație pe toate meridianele lumii. Noi înălțăm rugăciunile noastre pentru sănătatea și puterea sa“.

Lucrările celei de a treia Conferință pastorală s-au desfășurat într-o atmosferă solemnă și angajantă. Și cu această ocazie Biserica A.Z.S. a dovedit deplină loialitate față de Statul nostru și exprimîndu-și hotărîrea de a-și aduce și pe viitor contribuția la apărarea păcii, la înflorirea și progresul material și spiritual al patriei noastre.

Nicolae Popescu

Șfîrșit de cale

Încă un slujitor al Evangheliei părăsește rîndurile noastre. Este pastorul-pensionar Dărvășan Gheorghe, om încă plin de putere pentru slujire, deși era urmărit de foarte aproape de suferința motorului vieții — inima. Bănua că deznodămîntul se va petrece curînd, dar nu și-a dat seama că va fi atît de curînd. Am văzut și cu ocazia aceasta, că planurile Celui Atotputernic, chiar dacă nu putem cunoaște sfîrșitul de la început, sînt mai bune decît factorii omenești, iar căile Sale sînt mai sigure pentru a fi urmate.

S-a născut la 15 martie 1923 în comuna Macea, jud. Arad, din părinți consacrați întregitei solii. Încă din frageda sa tinerețe se hotărâște pentru Dumnezeu incheind legămîntul cu El și absolvînd Seminarul Teologic A.Z.S. În anul 1955 este angajat ca pastor-asistent și apoi întărit ca pastor în anul 1960. În perioada activității sale dintre anii 1955—1983 a deservit în districtele: Arad, Vișeu, Aiud și Sighișoara, pînă la data pensionării sale.

Mulți dintre noi l-am cunoscut ca fiind un bun coleg, frate și prieten. Înalt și falnic asemenea unui brad, era blajîn la vorbă, dar hotărît. În cauza Evangheliei căreia și-a consacrat întreaga sa viață, a adus un bun și rodnic aport ce va rămîne scris în cărțile cerului. Știa să clădească și să nu dărîme, să adune și nu să risipească, făcînd cu discernămînt bune deosebiri in-

tre bine și rău, între sfînt și ne-sfînt. Tot cea ce a avut a pus la schimbăotr și a folosit cu deplină dăruire în serviciul lui Dumnezeu.

Prețuim acești oameni și facă bunul Dumnezeu ca modestul lor aport să fie rodnic pentru cauza sfîntă a Evangheliei căci Domnul nu Se uită la ce se uită omul, ci la inimă. Fie ca și lucrarea zidirii fratelui Dărvășan Gh., care nu mai este printre noi, să rămînă o lucrare binecuvîntată. „Ferice de morții care mor în Domnul căci faptele lor îi urmează“.

Comitetul Uniunii

*
* *

Fratele MIRON BOLDAȘU, membru al comunității Rădăuți, a adormit în Domnul la data de 28 martie 1985. Încă din tinerețe sa a cunoscut solia adventă căreia își consacra viața, stabilindu-se în comunitatea Medgidia, unde a fost prezbiter timp de peste 20 ani. Ca om al începuturilor întregitei solii, pe meleagurile dobrogene a fost un exemplu adevărat de credință, optimism și amabilitate creștină. Deși greu încercat de luptele vieții, nu și-a pierdut niciodată nădejdea, încurajînd pe toți: prieteni sau frați. Fie ca răsplătirile divine să-i înecunneze veșnicia alături de Domnul Hristos.

Redacția

*Din viața
bisericii*

SESIUNEA CONFERINȚEI GENERALE A.Z.S.

Cind, în 1930, se stingeau la Dallas ultimele lumini ale sălii în care s-a ținut cea de a 53-a Sesiune a Conferinței Generale și cind ultimele ei ecouri reverberau peste întinderi, gândurile, nemărturistele, ale delegaților și participanților de atunci la lucrări, depășind amintirile, nu cutezau să insiste prea mult asupra viitorului. Cinci ani... este totuși o perioadă de timp destul de lungă pentru cei ce ne socotim vremea cu zilele și... clipele! Deși, undeva, acolo unde se plâsmuiesc visurile și se modelează credința, pentru a lua consistență, activizînd-o, acolo, în taințele ființei noastre ne rugăm năzuind la păstrarea vieții și la un nou „Eben-Ezer” al călătoriei bisericii spre ideal, spre întîlnirea cu făgăduința divină.

De aceea, atunci cînd sesiunea Conferinței Generale de la New Orleans a început să-și invite delegații, am mulțumit cerului pentru că ne-a păstrat viața. Am mulțumit cerului pentru că „porumbelul păcii” n-a fost gonit de vîntul infernal al războiului și că barierele terestre și aeriene n-au zăgăzuit drumurile libertății. Și astfel a fost posibil ca pe uscat, pe ape și prin aer, din toate colțurile lumii, să sosească femei și bărbați de toate rasele și din toate națiunile pămîntului, în coloritul vestimentației și muzicalitatea limbilor ce exprimau bucuria cunoașterii și iubirea apartenenței la un ideal comun.

În acest mozaic uman multicolor s-a aflat în ziua de 23 iunie 1985 și delegația Uniunii de Conferințe a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, formată din: D. Popa, N. Popescu, N. Dumitrescu, C. Toma, I. Ciucă, Gh. Strimbu, A. Timiș, I. Bidiuc, G. Deac, A. Moldovan și Gh. Rusu.

Orașul New Orleans, cu nume și rezonanță franceză — supranumit și Parisul Americii — ne primește cu un soare torid și o căldură umedă, fiind așezat în delta marelui fluviu Mississippi, New Orleans-ul rămînînd unul dintre marile porturi ale lumii. Fondat în 1718 de către francezi, New Orleans-ul este cedat spaniolilor în 1762, dar reîntră în posesia francezilor în 1803. Ulterior, odată cu cumpărarea Louisianei de către americani, New Orleans devine ceea ce este și astăzi un mare oras comercial, cu netăgăduite moșteniri franceze și spaniole.

Delegația noastră a fost găzduită în modernul hotel „Marriott” din dawn-town-ul orașului, undeva la înălțimea etajelor 10—14, unde se putea vedea întinsul de apă și pămînt al Louisianei.

Ca avangardieră a sesiunii Conferinței Generale, între 23 și 27 iunie s-au desfășurat lucrările „Conferinței Pastorale”, lucrări inițiate și conduse de către Departamentul pastorației al Conferinței Generale A.Z.S. Scopul acestei convenții, spunea Fr. J. R.

Spangler, cel ce a condus ani de zile Departamentul pastorației, a fost acela de „a ajuta pe pastori să-și dea seama de nevoia lor și să dezvolte o experiență spirituală mult mai profundă”. Deși „lucrul acesta s-a mai spus”, declara fr. Spangler, totuși „cred din tot sufletul că dacă fiecare pastor, în mod individual, nu are o căldă și vibrantă legătură cu Hristos, fiind un model și din acest punct de vedere, influența lui nu numai că nu va fi simțită în biserică, ci din contră, va fi o influență negativă. Pastorul este totuși factorul de cea mai mare importanță și cel mai influent ce stă la baza atitudinii pe care o iau membrii bisericii. El este sau trebuie să fie aproape, lîngă turma sa, lîngă oile sale, și atunci cînd aceștia privesc la păstor să poată fi judecată în- treaga biserică”.

Subiecte ca „Sanctuarul și Adventismul”, „Certitudinea Revenirii”, „Criza Întîrzierii”, „Biserica Rămășiței în Profeție” și „Sabatul Zilei a Șaptea — origine și escatologie” au făcut obiectul unor discuții purtate public de către profesori ai Universității Andrews, discuții urmărite cu interes de mii de pastori din lumea întreagă prezenți la aceste lucrări.

Ceea ce a fost inedit la această întîlnire pastorală a fost ținerea a 36 de seminarii profesionale, cei prezenți putînd lua parte la numai patru seminarii, ceea ce a făcut ca participanții la aceste lucrări să fie ocupați toată după-amiază. Tematica acestor seminarii a fost foarte variată și anume: evangheliism, conducere și administrație, pastorație, viața personală și teologia. Lucrările acestor seminarii au fost unice și interesante. Iată cîteva din subiectele acestora:

- Evangheliismul sănătății;
- Probleme în administrarea conferinței;
- Descoperind și dezvoltînd darurile spirituale;
- Rolul soției pastorului;

Delegația noastră a optat pentru următoarele seminarii la care a luat parte:

- Îmbunătățind predica noastră;
- Probleme curente în interpretarea profetică;
- Probleme curente privind revelația, inspirația;
- Sanctuarul în Daniel — cercetări recente;
- E. G. White: autoritatea și inspirația ei;
- Pierderea, durerea și biserică.

Joi 27 iunie, la prînz, s-au încheiat lucrările Convenției pastorale, aprecierea unanimă fiind aceea a unei experiențe unice și a unor lucrări ce vor avea un ecou puternic în atitudinea pastorului față de chemarea și răspunderea sa.

În aceeași zi, 27 iunie, după amiază, s-au deschis lucrările celei de a 54-a sesiuni a Conferinței Generale A.Z.S., New Orleans, iunie-iulie 1985.

În Superdom-ul din New Orleans ce se întinde pe o suprafață de patru hectare, cu o capacitate de aproximativ 100.000 de locuri, și-au luat locul delegații, fiecare în spațiul și pe locurile rezervate fiecărei diviziuni în parte. În afară de cei amintiți mai sus ca formînd delegația Uniunii noastre, au mai fost prezenți: Secuș Petru, pastor Arad; Chetan Emil, consilier Conf. Cluj; Borbath Zoltan, pastor Gherla; Roșca Dumitru și Papp Alexandru, pastori Conf. Cluj; Gyeresi Ernő, absolvent al Seminarului nostru Teologic, și Moraru Anton membru în comunitatea Popa Tatu — București. La aceștia s-au mai adăugat un număr de români stabiliți în S.U.A., ceea ce a făcut ca grupul român să fie destul de reprezentativ la New Orleans.

Momentul pentru care cei două mii și aproape două sute de delegați au străbătut Terra ca să vină la New Orleans... a sosit, Fr. Enoch Oliviera, vicepreședinte al Conferinței Generale, adresează primul cuvînt oficial de bun venit delegaților. El spune printre altele: „În providența Sa, Dumnezeu ne-a adus laolaltă de la marginile pămîntului, și este bucuria și privilegiul meu acela de a vă adresa fiecăruia în parte — delegați, prieteni și vizitatori — un cordial bun venit la această mare întîlnire internațională. Avem multe motive să lăudăm pe Dum-

nezeu pentru bunătatea Sa arătată față de noi în cei cinci ani care au trecut".

După cântarea de deschidere și lectura Psalmului 126, 1-3, fr. George W. Brown înalță rugăciunea de mulțumire și implorare a prezenței dăvine.

Fr. F. W. Wernick, vice-președinte al Conferinței Generale, preia conducerea lucrărilor și după o scurtă introducere cheamă pe fr. Ralph Thompson să prezinte lucrările impuse de înduielile organizatorice ale bisericii. În acest fel, uriașa dar armonioasă mașinărie organizatorică s-a pus în mișcare, și fr. F. W. Wernick declară deschise lucrările celei de a 54-a sesiuni a Conferinței Generale.

Vorbind la deschiderea lucrărilor, fr. N. Wilson, președintele în funcție al Conferinței Generale, spune: „În această după-amiază am stat într-un colț al străzii Paydras, privind mulțimea ce se îndrepta spre Superdom. Apoi, am intrat în săli și am privit îndelung chipurile participanților. M-am oprit să privesc unele din frumoasele și atractivele standuri cu cele expuse și în sufletul meu am spus: 'Doamne, cu o sută patruzeci de ani în urmă, ai chemat la existență o mișcare profetică un popor cărui i-ai dat o misiune mondială. Este oare posibil ca tot ceea ce văd în 1985, la această a 54-a sesiune a Conferinței Generale, să pornească de la un grup mic de bărbați și femei, fără însemnătate, care nu aveau nici conturi în bancă, nici literatură, nici un program de radio și televiziune, nici o instituție medicală, de educație sau publicații, nici un sediu, nici o casă de rugăciune, nici o activitate internațională și practic nici o organizație? Acestui mic grup, Tu, Doamne, i-ai dat un sol special, pe E. G. White și acestui grup de ființe omenеști slabe și nepromițătoare i-ai dat o principialitate organizatorică și o structură destinată să realizeze misiunea încredințată, să învețe și să proclame solia Evangheliei.'"

În adevăr, trebuie să spunem și noi împreună cu serva Domnului care, prin inspirație divină declară: „Nu avem a ne teme de nimic pentru viitor decât de a uita cumva drumul pe care Dumnezeu ne-a condus și învățătura Sa din experiența istorică de până acum" (L.S./196).

Cu ocazia deschiderii lucrărilor președintele Conferinței Generale, N. Wilson, a dat publicității patru declarații ce vizează patru din marile probleme ce confruntă omenirea de astăzi:

- Declarația cu privire la pace
- Declarația cu privire la rasism
- Declarația cu privire la familie și cămin
- Declarația cu privire la droguri.

Patru mari și cruciale probleme ale omenirii. În declarația cu privire la pace se spune printre altele: „Una dintre cele mai mari probleme politice și etice ale zilelor noastre este problema războiului și a păcii. Această problemă este o problemă înfidelită și complicată. Disperarea stăpânește multe minți și multe inimi, căci milioane de oameni se tem de un holocaust nuclear, fără vreo nădejde a vieții veșnice".

„Astăzi există o situație nouă, fără asemănare în istoria omenirii". Ființele omenеști au dezvoltat mijloace pentru distrugerea omenirii, mijloace ce devin din ce în ce mai „eficiente", și mai „perfeccionate", deși acestea nu sînt cele mai potrivite cuvinte pentru a defini realitatea existentă. De la cel de-al doilea război mondial, populația civilă nu mai este nicidecum incidental afectată de război ci ea a devenit ținta lui... Națiunile cheltuiesc o mare parte din resursele lor financiare pentru a stoca arme nucleare și alte arme de război, suficiente pentru a nimici civilizația zilelor noastre... Cursa înarmărilor cu colosală risipă de fonduri și resurse constituie una din cele mai obscene situații ale zilelor noastre.

„De aceea este numai drept și potrivit pentru creștini să promoveze pacea. Biserica Adventiștilor de Ziua a Șaptea cheamă fiecare națiune să facă din săbiile lor fiare de plug și din sulitele lor, cosoare (Is. 2, 4). Punctul biblic, fundamental de credință al Bisericii A.Z.S. (punctul nr. 7) spune că bărbații și femeile, deci oamenii, „sînt făcuți pentru slava lui

Dumnezeu" pentru că au fost făcuți după chipul și asemănarea Sa, de aceea, „ei sînt chemați să-L iubească și să manifeste iubire unii față de ceilalți, să dea pe față grijă față de cei din jur și nicidecum să se nimicească unii pe alții. Domnul Hristos personal a spus că cei ce fac pacea sînt binecuvîntați căci aceștia se vor numi fiii ai lui Dumnezeu" (Mat. 5, 9)...

„Biserica Creștină trebuie să lucreze și să acționeze în vederea păcii... căci speranța adventă trebuie să se manifeste într-o profundă preocupare față de binele oricărei ființe omenеști... Într-o lume plină de ură și lupte... Adventiștii de Ziua a Șaptea doresc să fie cunoscuți ca făcători de pace și să acționeze pentru o justiție mondială și pentru pace, avînd pe Isus Hristos ca inspirator și conducător al acțiunilor lor."

Joi seara, după lucrările de deschidere, au avut loc întâlnirile delegaților pe diviziuni, pentru propuneri privind componența comitetului de numiri, lucrări ce s-au încheiat cu alegerea unui număr de 243 persoane, reprezentînd cîmpul mondial, care au format comitetul de numiri. În acest comitet am fost reprezentați de către D. Popa, președintele Uniunii.

A doua zi, vineri 28 iunie 1985, comitetul de numiri și-a prezentat primul raport, supunînd delegaților propunerea ca fr. N. Wilson și G. R. Thompson să fie realeși ca președinte și respectiv secretar al Conferinței Generale. Propunerea a fost votată în unanimitate.

Și apoi, zi după zi, de la 7.45 dimineața și uneori pînă tîrziu, spre seară, acest comitet a lucrat cu multă responsabilitate pentru a face propuneri privind Conferința Generală și cele zece diviziuni ale cîmpului mondial, fapt ce a constituit o experiență unică și valoroasă.

În timp ce comitetul de numiri lucra, delegații lucrău și ei sub conducerea vice-președinților Conferinței Generale, prin rotație. Lucrările agendei se desfășurau la lumina reflectoarelor și a camerelor de luat vederi.

Se distribuie delegaților agenda de lucru, se ratifică acreditarea delegaților, se aprobă programul de lucru, se votează înființarea Uniunii de Conferințe Coreene și primirea ei în rîndul celorlalte Uniuni; de asemenea, înființarea Uniunii de Conferințe A.Z.S. din Japonia și primirea ei în cadrul organizației mondiale. Același lucru și despre Biserica A.Z.S. din Mexic, unde se organizează două uniuni: Uniunea Mexicană de Nord cu 45.000 de membri și Uniunea Mexicană de Sud cu 156.000 de membri. Se votează înființarea Uniunii A.Z.S. din Ruanda cu 149.000 de membri; de asemenea, înființarea a două noi uniuni în Brazilia.

În continuare, se fac propuneri și se discută diverse modificări în componența diviziunilor. Astfel, la Diviziunea Nord-Europeană s-a adăugat Uniunea Misionară din Pakistan, Uniunea Iugoslavă, Ungară și Bisericele A.Z.S. din Grecia și Israel.

Delegații și participanții sînt salutați de către C. E. Bradford, vice-președinte al Conferinței Generale și președinte al Diviziunii Nord-Europene, de către guvernatorul Louisianei, E. Edwards, care printre altele spune: „Sînt impresionat de numărul de țări reprezentate aici de delegați și sînt foarte bucuros că ați ales acest mare oraș pentru convenția Dv. ... Nici un alt grup din lume n-a făcut atît de mult ca Adventiștii de Ziua a Șaptea pentru a pregăti lumea în vederea revenirii Aceluia despre care s-a spus că va reveni în același fel cum S-a înălțat la cer. Cînd acest lucru se va realiza, și el se va întîmpla, fie în generația noastră, fie în generația următoare sau peste o sută de ani, această biserică... va putea să spună... am știut, am crezut, am învățat și propovăduit și, ceea ce este și mai important, am trăit..."

Fr. N. Wilson prezintă telegrama de salut pe care președintele Statelor Unite Ronald Reagan a adresat-o celor prezenți, în care se spune, printre altele:

„Sînt bucurosi să transmit cele mai calde salutări tuturor celor adunați pentru sesiunea Conferinței Generale A.Z.S. în New Orleans. Sînt convinși că această a 54-a sesiune a Conferinței Generale va fi un succes, așa cum au fost și cele din trecut, pentru binele membrilor ei... Domnul Dumnezeu să vă călăuzească mai departe în strădaniile Dv.“

În raportul său, fr. E. Ludescher a apreciat libertățile religioase de care se bucură credincioșii noștri, dînd ca exemplu în acest sens casa de rugăciune din comuna Matca. Pe cele două ecrane uriașe — în cadrul programului audio-vizual prezentat de Diviziunea Euro-Africa, a apărut în culori exteriorul casei de rugăciune de la Matca, apoi interiorul, aspecte de la servicii divine, botez, etc. într-un colorit deosebit, mărturie a libertăților religioase de care ne bucurăm în patria noastră și despre viața și activitatea bisericii noastre, fapt pentru care mulțumim bunului Dumnezeu.

Sesiunea Conferinței Generale nu este o simplă festivitate și ocazie de întîlnire. Ea are de rezolvat probleme serioase și cu implicații profunde în viața bisericii: alegerea organelor de conducere ale Conferinței Generale și de la diviziuni, dezbateri și hotărîri privind bunul mers al bisericii etc. Serva Domnului spune că „Conferința Generală în sesiune este — după Dumnezeu — autoritatea supremă în biserică“.

În atenția delegaților a fost supus un document de 34 de pagini pregătit de o comisie numită de Conferința Generală cu privire la „Rolul și funcția organizației denominației“. Discuțiile au fost ample. Au început vineri 28 iunie și s-au încheiat luni 31 iunie după amiază. Unul din rezultatele mai deosebite ale acestei lucrări a fost crearea unui nou departament în cadrul bisericii, „Departamentul slujirii bisericii (Church Ministry Department), care cuprinde activitatea departamentelor Școlii de Sabat, Tineret, Activitate laică și Economatul creștin.“

În cadrul discuțiilor, delegații din Africa au prezentat dorința lor de a fi reprezentați la nivelul Conferinței Generale, ceea ce s-au făcut și alți delegați. Discuțiile au fost ample și însuflețite, participarea la dezbateri la un nivel înalt. Dar chiar și în momentele cele mai „fierbinți“, caracterul creștin și conștiința răspunderii și a reprezentării au temperat discuțiile, votul delegaților eonsfințind hotărîrea și atitudinea acestui for bisericesc.

Cu ani de zile înainte de actuala sesiune a Conferinței Generale, s-a pus și în biserică noastră problema întăririi prin binecuvîntare a femeilor ca pastori în Biserica A.Z.S. Această problemă a fost analizată și discutată de către comitetele diviziunilor și de către un comitet special al Conferinței Generale. După serioase și îndelungi studii făcute și analizarea bazei scripturistice pentru o asemenea lucrare s-a hotărît ca problema să nu fie supusă actualii sesiuni a Conferinței Generale, ci să se mai studieze. În schimb, s-a recunoscut faptul că nu trebuie făcută nici o discriminare, surorile avînd rolul și chemarea lor în biserică.

O altă problemă care a făcut obiectul unor analize deosebite a fost aceea a Sabatului, prezentîndu-se sesiunii un document în care se precizează principiile păzirii Sabatului ca o zi sfîntă. Obiectivul principal al acestui document cu privire la păzirea Sabatului este acela de a da sfat și călăuzire tuturor credincioșilor — membri ai bisericii — pentru o mai bogată și mai profundă experiență a păzirii Sabatului. S-a subliniat nădejdea că principiile cuprinse în acest document vor da un nou și viguros impuls spre o reală reformă în ceea ce privește păzirea Sabatului.

De o deosebită și caldă primire s-a bucurat — seară de seară — prezentarea activității fiecărei diviziuni. În programul fiecărei seri, delegații diviziunilor în variate și pitorești costume naționale au înfățișat activitatea și dezvoltarea lucrării în teritoriul respectiv.

Primul Sabat petrecut la New Orleans este aproape de încheiere. Cei prezenți, zecile de mii de delegați

și participanți, au fost hrăniți spiritual din belșug. Mulți dintre cei prezenți au stat toată ziua Sabatului în incinta Superdom-ului, fără să se grăbească să plece spre camerele hotelurilor. În seara acestei zile, a început să se prezinte rapoartele diviziunilor. Pe podium se perindă în costume naționale delegații Diviziunii Nord-Europene (Anglia, țările nordice, Polonia) într-un colorit pitoresc, după care se prezintă, pe marile ecrane aflate în stînga și în dreapta podiumului, programul video al diviziunii, înfățișînd viața și activitatea Bisericii A.Z.S. din această parte a Europei. Urmează Diviziunea Nord-Americană, apoi, seara următoare, Diviziunea Euro-Africa și cea a Americii de Sud. Seară de seară au urcat podiumul delegații Diviziunilor Africa, Oceanul Indian, Orientului Îndepărtat, ai Australiei și ai Asiei de Sud. Diviziunea Africii de Răsărit, Diviziunea Inter-Americană, a Chinei și a U.R.S.S. Este greu și practic imposibil să redai în cuvinte multitudinea de sentimente și explozia bucuriei ce au irumt din sufletele celor prezenți; negri sau galbeni, albi sau indieni, nordici sau de la Ecuator, sub culorile naționale și în costumele specifice, mergeau fiii și fiicele Celui Atotputernic, frați și surori în Hristos, legați de aceiași ideal și de aceeași iubire divină.

Luni 1 iulie, acest entuziasm, această multicoloră vestimentație s-a revărsat pe străzile New Orleans-ului. Steagurile țărilor participante au fost luate de pe podium și fiecare delegație în costume naționale, sub faldurile steagurilor ei a mărșăluit, după tradiție, pe arterele principale ale orașului. Un spectacol inedit și unic. Ajunși în piața Jackson, cei peste 2.000 de delegați la Conferința Generală din peste 184 de țări ale lumii au luat parte la un scurt serviciu divin de mulțumire și recunoștință pentru pace, dînd astfel m' turie despre unitatea în diversitate a Bisericii Advente.

Ultimul Sabat la New Orleans. Școala de Sabat se desfășoară pe podium sub conducerea Departamentului Școlii de Sabat de la Conferința Generală, ocazie cu care studiul prezent a fost discutat cu Dr. A. Ferch, autorul studiului, care a făcut o interesantă legătură între Geneza și Apocalips.

Predica din Sabat dimineața a fost rostită de fr. N. Wilson, care a pledat pentru o deplină experiență a harului în viața și activitatea noastră și pentru o mai mare putere, ambele fiind găsite în plinitudinea lor în Domnul Isus Hristos. „Căci este mult mai important să știm de ce a venit Răscum-părătorul nostru pe pămînt, decît cum a venit. Vestea cea bună nu constă în statistici, indiferent cît de bune sînt ele, nici în rapoarte sau în ceea ce facem noi, ci în ceea ce El a făcut pentru noi, ceea ce El poate să facă pentru noi, cu noi și în noi. Numai atunci cînd adventiștii vor fi văzuți trăind cu Hristos, numai atunci solia va răsună pretutindeni. Trebuie să rămînem uniți cu Hristos și în Hristos... El... ne va schimba așa cum ucenicii au fost schimbați“.

După amiază la orele 16 a început ultima mare întîlnire. Delegații prezenți în costumele lor naționale au umplut sala și podiumul; o paradă a culorilor, a rezultatelor vestirii Evangheliei în lumea întreagă. Rînd pe rînd, în cuvinte scurte, președinții diviziunilor și-au manifestat hotărîrea ca împreună cu conlucrătorii lor să meargă înainte, colaborînd cu îngerul din Apocalips 14 ca Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu să fie propovăduită, spunînd cu voce tare: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă... Căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pămîntul, marea și izvoarele apelor“. Corul și orchestra atacă în mezzo-forte „Aleluia“ de Händel, făcînd ca atmosfera să fie în adevăr „ce-rească“.

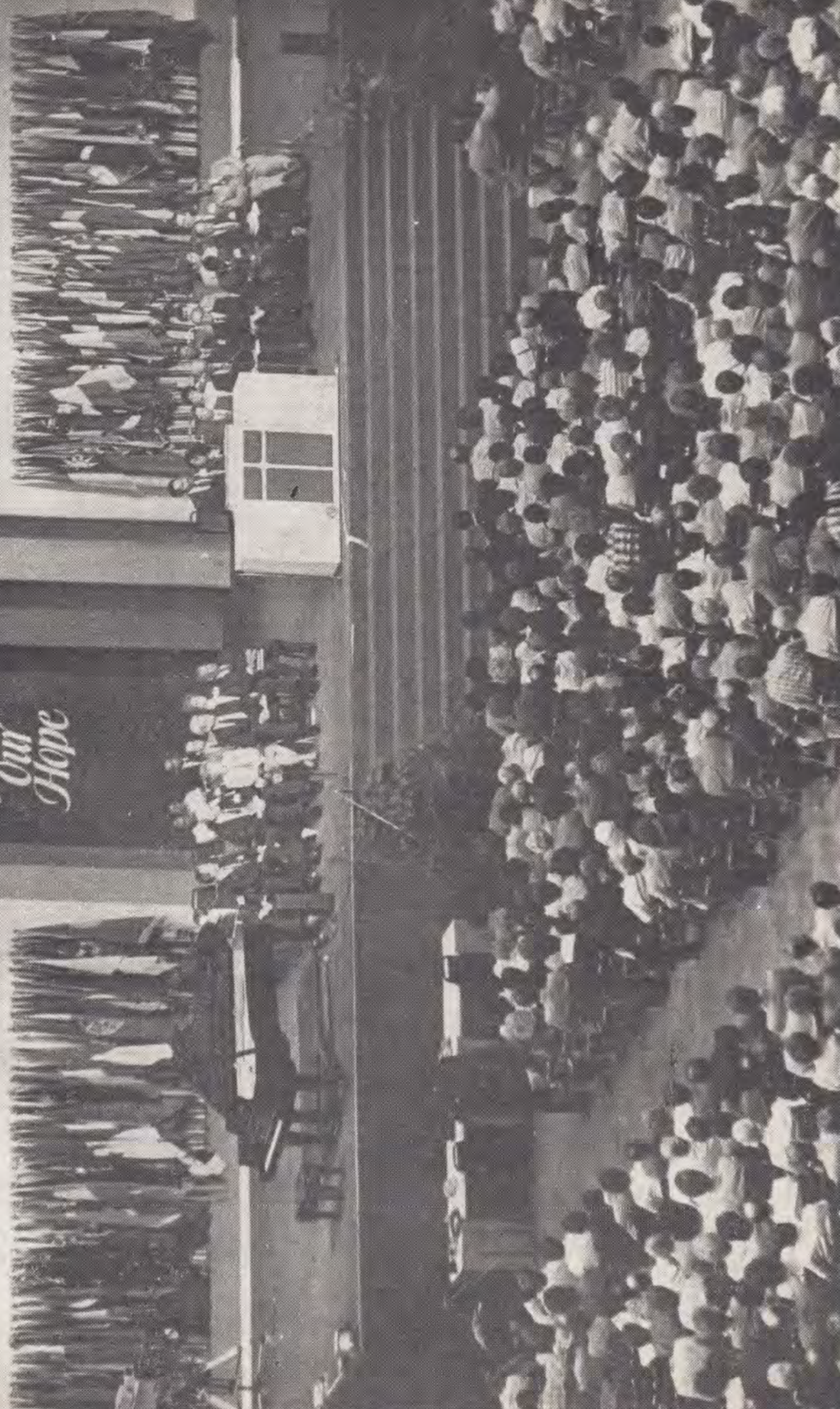
Coperta III

Aspect din Sala Sesiunii Conferinței Generale A.Z.S. (înută în iunie-iulie 1985 la New Orleans, S.U.A.)

WORLD MINISTERS COUNCIL

*Christ
Our
Hope*

SEVENTH-DAY ADVENTIST CHURCH

În aceste acorduri sublimе se încheie cea de a 54-a sesiune a Conferinței Generale, New Orleans, 1985.

A existat un munte al schimbării la față, dar a existat și există și o vale unde ucenicii sînt chemați să transforme puterea și slava în dinamica slujirii apropielui, pentru fericirea prezentă și veșnică a celor din jur.

După încheierea lucrărilor, o parte a delegației noastre a dat curs invitației primite din partea fraților de origine română stabiliți în S.U.A., și anume la Loma Linda și Glendale din California.

În aceste locuri, trăiesc foarte mulți români plecați mai de mult sau mai de curînd din țară, formînd puternice grupări românești, ce ar putea foarte bine să se constituie în tot atîtea comunități de limbă română, așa cum există comunități de limbă spaniolă, iugoslavă etc.

De la New Orleans la Los Angeles și Loma Linda, California, s-a mers cu avionul sau mașina. Autorul acestor rînduri, împreună cu fr. A. Timiș, E. Chețan și Bobath Zoltan, am călătorit cu mașina împreună cu fr. A. Butoi, familia Daniel Popescu din Loma Linda și familia Dumitrescu din Chicago. Călătoria a fost destul de lungă dar agreabilă. Am plecat duminică 8 iulie din New Orleans și am ajuns joi 12 iulie noaptea la Loma Linda. În această călătorie am avut ocazia să vedem multe și interesante locuri. Din Louisiana am trecut prin statele Texas, New Mexico, Arizona, Colorado și California.

Privești marilor canioane este un spectacol natural unic de o măreție înfricoșătoare. Un clasic exemplu al eroziunii solului nemaîntîlnit în altă parte a lumii. Stînci abrupte multicolore și văi ce coboară în abisuri de genune culminînd — de neerezut — în deschideri întincoșoase și sobre, la mii de metri dedesubt, unde riul Colorado continuă să sape adînc și tot mai adînc în crusta pămîntului pe care-l străbate de mii de ani.

Pădurea pietrificată — un alt spectacol interesant. Pe o întindere ce te obosește parcurgînd-o din viteza mașinii, copaci și resturi de copaci ieșiți la suprafață din pămînt, pietrificați, pe care se pot vedea atît cercurile sau răbojul anilor lor, cît și scoarța sau coaja copacului. Spectacol deosebit ce vorbește de la sine de cele ce s-au petrecut în natură cu mii de ani în urmă, atunci cînd „s-au rupt toate izvoarele adîncului cel mare și s-au deschis stăvilarele cerului” (Gen. 7, 11). Cu privire la aceasta, serva Domnului spune: „În acest timp (al potopului) păduri imense au fost îngropate” (P.P./108).

Dar ceea ce ne-a încălzit cel mai mult a fost întîlnirea cu frații și surorile noastre de origine și limbă română. Cînd te afli departe de țară, cînd zile și săptămîni auzi în jur o limbă străină și nu vorbești limba ta maternă, apare un simțămînt nou, acela al necesității vorbirii limbii tale de acasă. De aceea, cînd am auzit din nou grai românesc și am putut să rostim în limba română gîndurile noastre, ne-am înviorat.

Trebuie să mărturisim însă că am primit invitația de a vizita grupele de români din California cu bucurie, dar și cu o rezervă. Nu ne așteptam ca toți să ne primească cu inima și brațele deschise și știam că de undeva din pustiul mărăcinos al lipsei de obiectivitate și sinceritate sufla un vînt uscat și dogoritor. Dar deschiderea plină de iubire a celor mulți ne-a dat puterea de a răspunde cu aceeași deschidere, cu aceeași iubire. Am avut o experiență unică. Ne-am bucurat nespun în mijlocul fraților noștri, fie că ne-am aflat la Loma Linda, la Glendale, fie la Dawny și am avut convingerea că dacă este lăsat să lucreze, Duhul lui Dumnezeu poate lega inimă de inimă, spre slava Lui și pentru gloria Evangheliei.

În cuvîntul de bun venit ce a fost rostit de frățietatea din Loma Linda — într-un frumos poem în proză se spunea:

„Bun venit, frați și prieteni ai locurilor noastre de naștere și copilărie, frați ai aceleiași țări neasemuit de frumoasă.

Bun venit. Spuneți-ne cîte ceva despre aerul curat al munților noștri de care ne e dor, povestiți-ne despre cîmpurile noastre stropite cu maci și cicoare; riurile mai au clipocirea aceea cristalină pe care o auzim în amintirile primilor ani? Dar ploii, mai murmură tot așa de frumos ca atunci cînd ne spuneam primele poeme în freacă lor? Cîntecul serilor de rubin se mai aude peste coline tremurînd depărtările? Povestiți-ne dacă flăcările în vetrele satelor mai ard la fel de frumos, dacă se mai stă de vorbă cu lumea stelelor pînă peste miezul de noapte.

Bun venit, frați ai bucuriilor și durerilor, descărcați-vă aici miremele aduse din grădinile și livezele noastre; tot așa mai arde iubirea în roșul trandafirilor? Tot așa se pleacă soarele peste potecile abia desprimăvurate ca să le zvînte pentru țâlpile copiilor? Tot așa își mai trec merii crengile încercate de aurul fructelor peste garduri pentru oricine ar vrea să întindă mîna să ia? Respirația pămîntului este la fel de caldă ca pacea fericitului ostenit de munca de peste zi? La fel de frumos se zice bună-dimineața și bună seara pe-acolo? Dar noapte bună? Dar somn ușor?

Spuneți-ne ceva care să semene a casa noastră cu streșinele pline de cuiburi de rîndunele, ceva care să semene cu sufletul nostru ce va purta totdeauna amprentele copilăriei.

Bun venit frați ai aceleiași credințe. Mai sînt pe meleagurile noastre de obișnuit rugăciunile la fel de neîndrăznit de minunate în simplitatea lor ca privirile copilului care fără vorbe cere mamei grijă și bunătate? Se mai aud pe acolo acele cîntece neprefăcute de parcă vîntul ar risipi stropi de stele printre ramuri? Ne este dor de oamenii aceia cuminți care se opresc din mers cînd vorbesc despre Dumnezeu și își împreunează mîinile a respect de parcă simt o minune cerească petrecîndu-se cu ei. Se mai vorbește despre revenirea Domnului Isus prin adunări? Prin case copiii mai adorm în aura poveștilor despre îngeri buni, despre noul pămînt unde lupul va locui împreună cu mielul? Tot așa, sărbătorea de Sabat face bucurie și slavă?

Bun venit, frați ai aceleiași nădejdii, ai aceluiași viitor. Vorbiți-ne de bine, puneți balsam peste așteptările noastre, leac peste rănile despărțirilor, mîngiați-ne această întîlnire cu vorbe despre cei dragi, despre întîlnirea cerească.

Bun venit; așezați-vă lîngă noi și povestiți-ne despre tot ce ne este departe dar care face fiecare respirație și bătaie a inimii noastre.

Bun venit, povestiți-ne...”

Privind retrospectiv, le mulțumim tuturor, chiar și „vîntului uscat și dogoritor”. Mulțumim celor ce ne-au găzduit cu atîta larghețe încît ne-au copleșit. Le mulțumim pentru sacrificiile făcute și în numele tuturor și pentru toți mulțumesc celor ce au făcut posibilă această vizită. Ne rugăm pentru realizarea dorinței imperioase de organizare a unor comunități de limbă română de sine stătătoare și avem convingerea că ele vor putea deveni centre puternice ale trăirii adevărului, așa cum l-am primit noi de la bătrîni și pionierii noștri.

În timp ce marea parte a delegației se afla în California, cealaltă parte a ei (fr. Moldovan Aroa, Rusu Gheorghe, Toma Corneliu și Gyeresi Ernő) a făcut o vizită în New England, trecînd prin locurile legate de istoria bisericii advente, vizită organizată de fundația E. G. White și Diviziunea Euro-Africa.

La încheierea vizitei noastre, întreaga delegație a revenit în țară cu o plăcută și frumoasă experiență, mulțumind lui Dumnezeu și celor în drept pentru ocazia ce ni s-a oferit, conștienți și hotărîți să prețuim mai mult cele pe care le avem aici acasă, în mijlocul frățietății advente din comunitățile noastre. Să facem ca spiritul și căldura iubirii frățești să crească mai mult și tot mai mult, pentru slava lui Dumnezeu și spre binecuvîntarea bisericii Sale.

D. Popa